

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 409

Setmana del 26 de juliol
a l'1 d'agost del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"La constitució mateixa
del Crist com Home-Déu
és essencialment
eclesiològica; ja que el
Crist conté en ell tot
l'ordre de la vida novella,
tota la Humanitat
regenerada retornant cap
a Déu; i l'Església essent
això mateix, no és més
que una mena de reflex,
d'explicació i
desenvolupament d'allò
que, des del principi es
realitza en Crist."

Yves-Marie Congar

AFINANT

L'hora d'Europa

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

Un amic meu no es cansa de proclamar, prenent aires de candidat a unes eleccions, que per arreglar els problemes bàsics del país cal fer abans que res dues coses: "la primera —diu molt seriós— és dinar a les dotze, i la segona —conclou categòric— és sopar a les set". I per tranquil·litzar a més d'un oient esverat afegeix amb aplom: "Un cop assentats aquests dos principis, el seixanta per cent dels nostres problemes es resoldran sols. Del quaranta per cent restant ens en podem ocupar amb calma de vuit a onze, després de sopar".

Facècia apart, el meu amic té raó en dues coses: l'una és que la quasi totalitat dels països del món practiquen aquest horari i les relacions comercials amb Europa ens obligaran a adoptar-lo de grat per força —per cert que s'apuntaria un punt de modernitat la Generalitat que proposés aquest canvi—; l'altra és que en els països que se sopa a les set, tenen tres hores precioses de vuit a onze per dedicar-les amb lleure a l'art, a la cultura, a la política, a la vida social, a la pastoral, a l'apostolat... i a l'oració. Activitats que nosaltres hem d'entaforar allà on podem.

Aquest diumenge fem costat als religiosos contemplatius

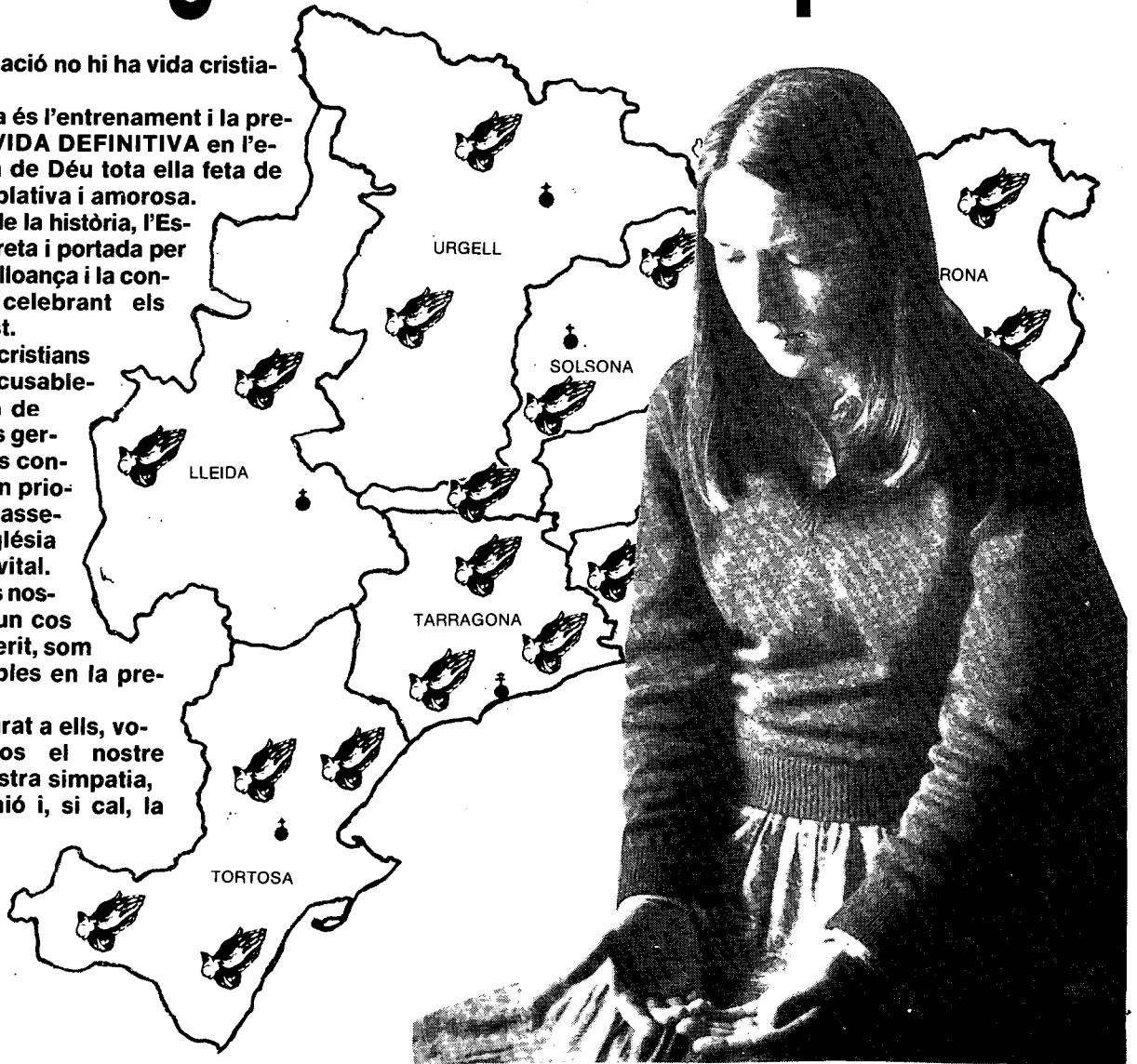
Sense contemplació no hi ha vida cristiana veritable.

La vida cristiana és l'entrenament i la prefiguració de la VIDA DEFINITIVA en l'eternitat gloriosa de Déu tota ella feta de lloança contemplativa i amorosa.

Ara, en el camí de la història, l'Església avança atreta i portada per la intercessió, la lloança i la contemplació tot celebrant els misteris de Crist.

Allò que tots els cristians hem de fer inexcusablement —hauríem de fer!— els nostres germans i germanes contemplatius ho fan prioritàriament, ells asseguren en l'Església aquest servei vital. Gràcies a ells tots nosaltres, units en un cos animat per l'esperit, som també indefectibles en la pregària.

Avui, dia consagrat a ells, volem reafirmar-los el nostre agraïment, la nostra simpatia, la nostra comunió i, si cal, la nostra ajuda.

Co-fundador de la Federació de Joves Cristians

Ha mort mossèn Joan Tous i Farell

A l'edat de 85 anys ha mort, després de llarga malaltia, mossèn Joan Tous i Farell, que fou un dels co-fundadors de la Federació de Joves Cristians de Catalunya, i consiliari del moviment Avantguardista. Durant la República va treballar intensament en la formació dels nois i adolescents que després passarien a formar part de la FJC. Fundà i dirigí la revista quinzenal L'AVANT, portaveu de l'avantguardisme, fins que la guerra civil va estroncar tota mena d'activitats.

Passada la contesa civil, es dedicà a la pastoral parroquial, fins

que arribada l'edat de jubilació es retirà a la Residència de Sant Josep Oriol, des d'on treballà intensament en el procés de beatificació de mossèn Pere Tarrés i Claret, amic i company de la FJC i després en les tasques pastorals.

Fou, des del primer moment un entusiasta del nostre setmanari al qual ajudà fins on permetien les seves possibilitats.

En el número vinent de CATALUNYA CRISTIANA donarem una amplia informació d'aquest sacerdot, que ens ha deixat. Al cel sigui.

Comunicat
de la
Conferència
Episcopal
Tarraconense

Pàg. 6

10.000 adreces
10.000 nous lectors

5 persones de la vostra coneixença

CATALUNYA CRISTIANA *UNEIX!*

És el moment de donar un bon impuls a l'expansió de CATALUNYA CRISTIANA. També vós podeu participar en aquesta tasca. Probablement coneixeu moltes persones de les més diverses professions: enginyers, mecànics, mestresses de casa, agricultors, artistes, venedors... o d'altres que pensen com vós. Ens els voleu presentar?

- Ompliu les butlletes amb les adreces d'aquests amics vostres als qui veieu que pot interessar CATALUNYA CRISTIANA i envieu-les.
- Nosaltres els farem conèixer el nostre setmanari. És molt fàcil però molt important!
- Col·laborareu així a fer possible l'augment de lectors que requereix el moment actual. Faciliteu-nos el màxim d'adreces possible.

Nom	Nom	Nom	Nom	Nom
adreça	adreça	adreça	adreça	adreça
tel	tel	tel	tel	tel
població	població	població	població	població
D.P. Prov.	D.P. Prov.	D.P. Prov.	D.P. Prov.	D.P. Prov.

Encara podeu fer més

Aquell amic vostre que té interès per CATALUNYA CRISTIANA, doneu-li a omplir la butlleta de subscripció.

Envieu-nos-la

**Catalunya
Cristiana**

Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom
Domicili n.º Població D.P.

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.-
Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc Data

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa Agència

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/lílibreta n.º se serveixin pagar els rebuts que els presentarà EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc Data

Catalunya Cristiana a cada llar cristiana **Catalunya Cristiana**

EDITORIAL

La nova ètica, o donar gat per llebre

La moral laica en el terreny de la sexualitat, que avui se'n proposa —se'n imposa quasi— amb la contundència dels mitjans de comunicació moderns i amb la força persuasiva de pamflets "educadors", oblida, o vol oblidar, més d'una dada cabdal sense les quals no es pot comprendre el capteniment humà i molt menys encara pretendre proposar-li normes. L'home —home i dona; oh rector de Vallfogona!— és un ésser que adquireix vicis i virtuts. No sols per domesticació a semblança dels animals, com menjar i fer les necessitats fisiològiques a uns temps i d'unes maneres apropiades a la higiene, sinó també i sobretot per repetició d'actes lliures, com dir la veritat o mentir, respectar allò que és d'altri o apropiat-se'n sense escrúpols, etc. cosa que el fa veritable o mentider, honrat o lladre... habitualment. Aquesta reiteració doncs de gestos deliberats i responsables —actes humans, per tant— crea en l'home allò que la saviesa clàssica i l'experiència de sempre qualifica d'hàbits, de maneres de fer, que seran bons o dolents segons l'objecte al qual s'apliquin, configurant l'home com a virtuós o com a viciós.

Els nostres moralistes que volen fer taula rasa de la saviesa clàssica, batejada cristiana a casa nostra, passen per alt temeràriament aquesta dada que l'experiència constata i confirma. Per a ells, o tot és bo en la sexualitat, i en aquest cas només serien virtuoses els que en aquest terreny no s'abstinguessin de res —és el que venen a dir certs pamflets de pretesa "educació sexual" pels nostres infants i adolescents—, o, encara pitjor, l'home estaria per damunt del vici i de la virtut, precisament només en aquest aspecte del seu capteniment: fes el que fes, ni que es lliurés a realitzar actes sexuals tal com li plaguessin a cada moment estaria exempt de contraure'n l'hàbitud. En tots els altres camps de l'activitat humana tindria oberta davant seu la cruïlla del vici o de la virtut, brindant-li el mèrit o el blasme, menys en aquest que, com deiem la setmana passada, constitueix amb el menjar les dues rodes del carro de l'existència humana.

Potser ni se n'adonen, però amb llur proposta d'ètica sexual assèptica mutilen greument el projecte d'home alliberat que propugnen... sense que ningú, ni ells mateixos probablement, s'acabi de creure que hi hagi un veritable alliberament al final d'aquest camí massa llaminer. La naturalesa s'imposa amb força i l'experiència de cada dia ens alligona prou. Per això els espectacles i els films que ens exhibeixen amb una insistència proselitista i la literatura, pedagògica o de ficció, amb la qual pretenen justificar-la, sonen a fals, a convencional, a aberració o a entremaliadura d'adolescents immadurs segons els casos.

L'altra dada que passen per alt els moralistes laics és que l'home s'apassiona. Està subjecte a aquesta influència poderosíssima que el pot empenyer a allò millor o pitjor. Tots hem estat testimonis —la mateixa televisió ens en ha brindat l'oportunitat— de fins on pot arrossegar els individus i les masses la passió esportiva, política, etc. Ignoren aquests senyors, o ens volen fer creure que ho ignoren, que l'amor i la seva expressió sexual constitueixen una de les passions bàsiques de l'ésser humà? Aleshores ¿perquè la tolerància i el foment de l'exhibicionisme eròtic com si fos d'allò més inocu? ¿Per què aquesta insistència en exposar i descriure situacions de promiscuitat sexual com "la cosa més natural del món", no gaire més apassionants que prendre's un cafè amb el primer que acaba de conèixer? Ho vulguin reconèixer o no, donen "gat per llebre", estan en fals o menteixen perquè ells són els primers en saber —ei: si són normals— "que les coses no són així."

Les autoritats no-creients o els convidats de pedra

A. DALMAU I JOVER

Els fotògrafs són amants, agosarats i, a voltes, maliciosos. Aprofiten sovintment els moments de debilitat o relaxament de les personalitats per a disparar els seus intencionats objectius. El Sant Pare beneït és una notícia normal. El mateix Sant Pare badallant, com recentment hem vist, és una notícia singular. Un parlamentari dormint el son beatífic en el seu escó còmode, és més notícia que el mateix parlamentari gesticulant en la tribuna d'oradors.

Aquests dies la premsa ha publicat una fotografia de les autoritats civils que presidiren el funeral per les víctimes del terrorisme a Barcelona. Una fotografia amb intenció. Felipe i Serra, amb les seves mullers, greus i quiets com cariatides. En canvi, el President Pujol i la seva muller, en persiguen. Hom dedueix clarament que l'arquebisbe de Barcelona es disposava a llegir l'Evangeli. Dues postures, dues actituds ben diverses. Una actitud és la de participació en la missa. L'altra, simplement una actitud d'espectador respectuós.

Aquesta anècdota, recollida per una cambra fotogràfica, ens porta a considerar la congruència de l'assistència als actes litúrgics de les autoritats exteriorment no-creients. No ens fiquem en les consciències. Cadascú davant de Déu ha de respondre dels seus actes i no és convenient erigir-se en jutge de ningú. Però ja que la presència d'autoritats en actes litúrgics sovinteja i el públic s'adona d'aquestes "postures" i àdhuc els fotògrafs les enregistren, caldria prendre el fet en consideració.

Comencem per dir que la persona no-creient investida d'autoritat que assisteix a un acte religiós que no li diu res, és d'admirar per la seva condescendència i la seva paciència. Més en un país on "cap confessió tindrà caràcter estatal", com diu l'article 16 de la Constitució. I precisament per aquesta normativa de laïcitat serà oportú escatir aquella conveniència.

Què és la Santa Missa? Es un culte eucarístic o banquet sagrat. El sacerdot oficial representa la persona de Crist i en proclama el seu misteri, i ajunta amb el sacrifici del Cap les oracions dels fidels, a l'ensens que fa present i aplica en el sacrifici de la missa fins a la vinguda del Senyor, l'únic Sacrifici del Nou Testament, és a dir, el sacrifici de Crist, que s'ofereix d'u-

na vegada per sempre a Si mateix al Pare com a hostia immaculada.

La missa és el misteri de Crist en la creu, el **Seu** sacrifici. Com veieu, estem parlant d'una cosa sublim, inefable. No és estrany que el poeta Maragall digués que la missa sempre hauria d'oir-se tremolant. Tanmateix si hom ho medita bé, sent un calfred impressionant. Els fidels quan assistim a missa presenciem el drama del calvari. Us imagineu, allà en el calvari, una actitud displicent, estàtica, o respectuosament indiferent? D'ací que l'Església, mare solícita, maldi perquè els cristians no assisteixin al misteri de fe com estranys i muts espectadors, sinó que vol que, comprenent bé el misteri a través dels ritus i oracions, participin conscientment, piadosament i activament en l'acció sagrada, rebin la instrucció de la paraula de Déu, s'enforteixin a la taula del Senyor, i donin gràcies. Així ho expressa la Const. **Sacrosantum concilium**, 48. Res, doncs, d'estàtues mudes, per bé que respectuoses. Els convidats de pedra, els comendadors de Calatrava de Tirso de Molina, segons el Concili, no hi caben en la missa. Els fidels cal que hi participin activament, positivament. La missa no és un espectacle, com un partit de futbol (perdoneu la comparança). En la missa els assistents són tots "jugadors". Si en un partit de futbol, un jugador per desconeixement d'aquest esport, per desgana o per qualsevulla altra raó, es negués a jugar, tothom l'empenyaria per foragitar-lo del camp. I, encara, el Dret canònic (art. 899) rebla el clau quan disposa que "En la Sinaxi eucarística el poble de Déu s'aplega en la unitat, presidit pel Bisbe o per un prevere sota la seva autoritat, que personifiquen Crist, i tots els fidels presents, clergues o laics, hi concorren bo i participant cadascú segons el

seu mode, d'acord amb la diversitat d'ordes i de funcions litúrgiques."

Tothom entén avui que la missa cal que sigui participativa. D'ací el problema o el cas de les autoritats que, amb tota la bona voluntat de donar escalf o suport a una causa noble —volem causa més noble que la d'acompanyar les víctimes del terrorisme!— assisteixen a una cerimònia litúrgica, encara que la seva consciència no els deixi participar com a fidels creients en aquella acció religiosa.

Ens permetem, amb tot el respecte, donar una pista per a resoldre aquest cas. D'antuvi pensem que existeixen moltes fórmules i maneres de fer constar el condol als familiars de les víctimes del terrorisme. No solament l'assistència a una missa de rèquiem. I així suggeriríem que assistissin a la missa aquelles autoritats que visquessin la fe cristiana, que fossin realment creients i que poguessin participar en la sinaxi eucarística. Perquè si tots els creients són cridats a participar en la missa i en els actes litúrgics, també hi poden concórrer aquells creients que es troben investits d'autoritat. I, si com autoritats, els correspon de presidir, cal que ho facin. Però llur comportament no desdirà de l'actitud activa i participativa de tots els altres fidels, com s'esdevé en els actes litúrgics en els quals assisteix el Rei d'Espanya, Joan Carles, o el President de la Generalitat, Jordi Pujol. Creiem, amb tots els respectes, que farem un bon favor a aquelles autoritats que pel seu agnosticisme, incredulitat o pel que sigui, puguin sentir-se incòmodes i hagin d'evitar les "regles del joc". Puix que a les reunions de fidels hi han d'anar, és clar, els fidels, siguin o no autoritat. Mai les autoritats, en pla de don Gonzalo de Ulloa.

RESPIR

Som enviats

Dir que els cristians tenim tots quelcom d'apòstol no significa sinó que tots som uns enviats. Enviats no a coses, ni a empreses, sinó a persones. Som enviats d'Algú a algú. Déu salvador, ens envia a salvar; Déu alliberador, ens envia a alliberar; Déu amor ens envia a estimar. Per la força d'aquesta missió doblement personal, som constituïts homes de dues fidelitats: a Déu que ens envia, als homes a qui som enviats. Tot enviat, perquè és portador d'un disseny, corre el perill de la substitució, que és de fer-se ell mateix disseny, deslligant-se d'aquell qui l'envia, renegant la primera de les dues fidelitats. Això el fa anar a la deriva, i un cop l'enviat va a la deriva, el disseny ja difícilment és d'amor, d'alliberament, de salvació. I, doncs, per a un cristià, ja no serà el disseny de Déu!

MIQUEL ESTRADÉ

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director:
Francesc Malgosa i Riera

Edita:
Fundació Catalunya Cristiana

Gerent:
Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny:
Josep Samper i Aledo

Redacció, administració,
publicitat i fotocomposició:
Edifici de la Parròquia de la
M. de D. dels Àngels
C/. València, 244, 2on.
Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84
08007 Barcelona

Impressora: Publigraf, S.A.L.
Consell de Cent, 224,
Barcelona
D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

L'educació sempre és una relació personal. I la relació personal sempre és concreta i concretada en la seva qualitat per la qualitat de les persones que s'hi relacionen. En la relació educativa, l'ocasió que es manifesti la qualitat la dona l'educand; l'educador n'és la causa originant. Per això l'equilibri personal de l'educador no solament és necessari, sinó que com més noble sigui el seu fonament, tant més ennoblidora resultarà l'acció educativa.

Tenint en compte això, és ben cert que Maria és un exemple per a una relació educativa ennoblidora. Quin equilibri personal el seu, tant en el tracte amb els àngels, com amb el seu propi Fill, com amb el seu virginal espòs, com amb la gent del poble, com amb els personatges més elevats, i això en circumstàncies de goig, de dolor, d'angoixa, de joia... En tot moment va col·laborar amb la Santa Trinitat, ajudant l'obra redemptora de la humanitat com a filla del Pare, mare del Fill i esposa de l'Esperit Sant. I el fonament del seu equilibri no podia ser més noble: la plenitud de la gràcia que habitava en ella.

Quan l'àngel Sant Gabriel la saludà: "plena de gràcia" —aquest és el nom que li va donar, com observa Joan Pau II a la **Redemptoris Mater**—, Maria "es torbà", però rumiava "què podia significar una salutació com aquella". L'àngel li diu: "no tinguís por" i li anuncia el misteri de l'Encarnació. Maria —malgrat la seva situació única en tota la història de la humanitat— exposa els seus dubtes: "com es farà això, si sóc verge?". L'àngel li explica i ella accepta la proposta de Déu: "heus ací l'esclava del Senyor". Quin equilibri personal el de Maria en l'anunci de la seva sublim tasca educativa en la humanitat!

La relació amb Sant Josep, sobretot en el moment que ell va descobrir la gravidesa de Maria, quin tràngol per a qualsevol persona! Tanmateix la narració que ens fa Sant Mateu respira serenor. I del que diu es pot deduir que Maria es va posar en mans de Déu i no va fer cap explicació al seu espòs d'un misteri que els superava infinitament a ambdós. És l'àngel que va dir a Sant Josep: "no tinguís por de reconèixer Maria com a esposa".

La relació amb el Fill de Déu nascut del seu ventre com a home, quina meravella d'equanimitat! En un determinat moment s'atreveix com a renyar-lo: "Per què has obrat així

Maria, exemple per a una relació educativa ennoblidora

PAU LÓPEZ CASTELLOTE

amb nosaltres?" —li diu en retrobar-lo al Temple—. "Ton pare i jo et buscàvem" —quina relació esponsal tan delicada la de Maria amb Sant Josep davant Jesús, tan diferentment fill d'una i d'altre!—. "I els estava sotmès" diu Sant Lluç. Maria n'era el centre d'aquella família. Per ella el Fill de Déu tenia una família humana. Per ella Sant Josep era pare de Jesús amb tota abnegació, fruit de la més perfecta virginitat.

I arriba un moment que fins i tot s'atreveix —quin atreviment tan sublimment femení i maternal!— a **obligar** el seu Fill a fer un miracle a Canà, **avançant la seva hora** i simplement perquè no haguessin de patir vergonya uns recents casats en la festa de nocces.

En la vida pública de Jesús no hi surt gaire, però en el moment culminant de la creu, allà hi és amb Sant Joan, ambdós figures, respectivament, de l'Església i de la humanitat que Jesús dona l'una a l'altra.

Pel que fa a la relació amb els Mags, Sant Mateu només ens diu: "entrant a la casa, van veure-hi el nen amb la seva mare Maria i li van retre homenatge..." Quina senzillesa i quina dignitat la de Maria sostenint el petit, mentre rebia l'homenatge d'aquells personatges!

Jo no sóc un especialista, no sóc un savi que hagi estudiat a fons les Sagrades Escripures per trobar-hi totes les referències a Maria. Però no puc deixar d'enrecordar-me que, segons ens diuen els Fets dels Apòstols, Maria era amb els membres del Col·legi Apostòlic mentre esperaven l'Esperit Sant. Maria havia conegut com ningú Jesús. Maria havia conservat en el seu cor tota la riquesa que el seu Fill significava per a la humanitat. Maria havia vessat aquesta riquesa en la humanitat que tenia més a prop. I ara

esperava la vinguda de l'Esperit Sant, el seu espòs diví, que constituïa l'Església, des de la qual es vessaria la riquesa del seu Fill sobre tota la humanitat.

Com podem no emmirallar-nos en Maria els educadors? La nostra tasca —tant la dels pares com la dels educadors en general— ens exigeix equanimitat, serenor, equilibri, obertura a qualsevol situació, no oblidant mai que el que fem tan sols tindrà sentit si sempre, en tot moment, volem per damunt de tot el bé dels nostres fills, el bé dels educands.

¿I podem no veure en Maria un exemple eximi de tot això? Els educadors de vegades ens hem d'enfrontar amb situacions que ens són estranyes i ens costa adaptar-nos-hi. I segons com, en fugim. O si ens hi enfrontem, sovint perdem la naturalitat que el bé dels educands exigeix. De vegades la nostra relació educativa resta afectada per la mandra, per la por, per la vanitat, per la curiositat, per la nostra immaduresa no reconeguda...

Elevem els nostres ulls a Maria. Ha parlat amb els àngels, amb el Fill de Déu, amb els poderosos de la terra, amb els humils (quins diàlegs tan sucosos es debien establir entre Maria i els pastors a Betlem!). Ha mantingut la seva paraula —"heus ací l'esclava del Senyor"— en tota la circumstància: a Betlem, a Egipte, a Nazaret, a les nocces de Canà, al peu de la creu, a les primeres persecucions de l'Església. No ha perdut mai la naturalitat —"¿com pot ser això?" li pregunta a l'àngel; "feu el que Ell us digui", ordena—. Ha reconegut sense vanitat la riquesa de Déu en ella —"el Senyor ha fet en mi meravelles"—. Ha estat una esposa delicadíssima. Ha estat una mare amatent. Ha estat la col·laboradora principal, de Déu en la seva obra redemptora de la humanitat.

Però tot per complir la voluntat de Déu: "faci's en mi segons la teva Paraula."

¿No és tot això un exemple de relació educativa ennoblidora?

Tant de bo els educadors, atenent el prec de Joan Pau II, volguéssim imitar Maria, la que ens ha precedit en la fe a tots, la que és figura de l'Església, la que principalment ha preparat la vinguda del Fill de Déu. Així contribuïm a celebrar, en l'adoració i l'acció de gràcies, els 2.000 anys de l'Encarnació del Fill de Déu i germà nostre en Maria.

Luther King solia dir que, enfront els problemes d'aquest món, no ens hem de deixar atrapar per "la paràlisi de l'anàlisi". I sabia molt bé el que deia. Perquè a nosaltres els homes ens plau discórrer sobre els problemes, en lloc de resoldre'ls.

Enfront d'un drama qualsevol —la malàlta, l'atúr, la fam— allò que ens plau és organitzar simposis o seminaris o manifestacions per fer veure que fem alguna cosa i després ens quedem tan tranquils i satisfets. Fins i tot diem: No s'ha d'actuar precipitadament amb el cor; cal analitzar les causes; preveure les conseqüències;

distribuir intel·ligentment els efectius. Mentrestant fem tot això, els problemes continuen creixent.

El meu amic López Melús ha contat que en la paràbola del bon samarità —aquella del pobre home al qual uns lladres robaren i feriren en un camí—, segurament el sacerdot i el levita no eren mancats de bons sentiments, sinó que el més probable és que pensessin arribar com més aviat millor a Jerusalem per organitzar una manifestació contra la inseguretat dels camins de la Palestina d'aquella època. I, pensant fer una cosa "important", s'oblidaren del ferit que es dessagnava pel camí.

La paràlisi de l'anàlisi

J.L. MARTIN DESCALZO

Per sort va passar per allí el bon samarità que no va pensar: ¿Què em passarà a mi si l'atenc?, sino ¿què li passarà al ferit sinó l'atenc?

Perquè allò que més ens impedeix de resoldre problemes és l'anàlisi, el càlcul minuciós de les conseqüències que per a nos-

altres pot tenir posar-nos a redemptors. I aquí s'hauria de dir allò que, en una entrevista, va respondre Indira Gandhi: "Jo crec que s'ha de fer allò que ens sembla just i, si això comporta un perill, doncs bé, cal arriscar-se. Aquesta sempre ha estat la meua filosofia. No he pensat mai en les conseqüències del gest. Les conseqüències les examino després, quan arriba la nova situació i m'enfronto amb ella."

Però, això no és imprevisió, imprudència? Em sembla que repetiré quelcom que ja he escrit altra vegada: La prudència no és la virtut que ens diu si hem de fer o

no, allò que hem de fer. La prudència és únicament la virtut que explica "com" hem de fer allò que hem de fer.

La prudència com a paralitzant, com algú que ens aconselli que no fem el nostre deure perquè és arriscat o perillós, ¿com seria una virtut?

Allò que cal fer, cal fer-ho. I prou. Tal vegada valgui la pena reflexionar com podem fer-ho sense ferir. Però si les llargues anàlisis de les conseqüències d'un fet que és obligatori aconseguen conduir-nos a la paràlisi, a no fer res, haurem convertit la prudència-virtut en la prudència-vici.

ARA MATEIX

Sobre una certa mitificació de l'esquerra

J. CARRERA PLANAS

Heus aquí quatre aspectes —entre d'altres— de l'actual mitificació de l'esquerra.

1. Fa veure que fora de l'esquerra no hi ha res més que una dreta caracteritzada pels esquemes del capitalisme clàssic, pel reaccionarisme sistemàtic, pel conservadorisme i per un autoritarisme al qual no estalvia, quan convé al cop d'efecte, el qualificatiu de feixista. Ara bé, tothom sap que la majoria de ciutadans d'Itàlia, de l'Alemanya Federal, de França, d'Holanda, del Regne Unit i àdhuc de Portugal, per exemple, en les seves respectives últimes eleccions, no han optat per l'esquerra i, tanmateix, no tenen un model de vida política caracteritzat, ni de lluny, per aquells trets terrorífics. Per tant, i al marge del nom amb què la qualifiquem, bé cal admetre que hi ha una alternativa a l'esquerra capaç de guanyar en democràcies avançades, en països amb predomini urbà, en electorats amics del progrés.

2. En aquest afany per definir l'esquerra per contrast amb una dreta repel·lent com a la sola altra possibilitat, els mitificadors cauen en la ingenuïtat d'atribuir-se sistemàticament i en exclusiva qualsevol element de progrés social. O potser no es tracta d'una ingenuïtat. Perquè, de fet, si aconseguen que tothom associés com a indestructibles tots

dos conceptes —esquerra i progrés— ja tindrien molt de guanyat. Ara bé, això seria falsejar la història europea —si més no— dels últims anys, en els quals corrents polítiques tan importants com la democràcia cristiana i el nou liberalisme han fet que el nostre món occidental, tot ser anomenat, encara, capitalista, no sigui el mateix del 1939... a Gorbachev li resta molt de camí a córrer si vol fer una evolució paral·lela des del seu camp...

3. La nova mitificació de l'esquerra és especialment eficaç en un altre aspecte: el de fer córrer els seus productes ideològics concepció irreligiosa de la vida, ètica familiar i sexual, ridiculització de la vida eclesial a cavall del seu projecte de canvi socio-polític. Curiosament a vegades aquest pateix rebaixes increïbles, però aquells resten incòlumes... L'eficàcia a què em referia consisteix a fer por als seus adversaris que, en aquest punt, solen sentir-se molt impressionables i inclinats a qualsevol concessió. Un diari, posem per cas, acusat de semblar un full parroquial, és capaç de tot i de res de bo...

4. Una altre aspecte, relacionat amb el tema, que m'ha cridat l'atenció, en ocasió dels últims atemptats d'ETA i de les manifestacions que han suscitat, ha estat la identificació que s'ha fet molt sovint del terrorisme amb el feixisme. Si del que es tractava era de fer servir un qualificatiu que impressionés especialment els terroristes, es comprèn la simplificació. Però no ens enganyem: hi ha un terrorisme propi del feixisme i del nazisme, hi ha un terrorisme de rel anarquista, hi ha un terrorisme que es reclama nacionalista i hi ha el terrorisme d'Estat dels països soviètics que empressonen els dissidents o els tanquen en centres psiquiàtrics. Posats a dir, diguem-ho tot.

Ja s'entén —voldria que s'entengués, almenys— que denunciar-ne la mitificació no vol dir desconèixer ni deixar de reconèixer els valors de l'esquerra, com a ideologia i com a política, dins de la nostra societat democràtica.

CATALUNYA

Els mossos d'Esquadra tanquen un casino ilegal

Els mossos d'esquadra van tancar un casino il·legal situat al número 37 de la plaça Letamendi de Barcelona. En entrar al local, els mossos van trobar-hi quinze persones jugant i uns 20 milions de pessetes en fitxes i diners. El casino estava camuflat en els locals d'unes oficines i fa uns dos mesos que funcionava. Els seus propietaris ja havien estat relacionats amb altres sales de joc il·legals, també clausurades per la policia autonòmica.

Una coreana exposa les connexions de l'art català amb l'asiàtic

La vitalitat de la cultura catalana, tantes vegades a l'avantguarda i tan oberta al món, és un fet obvi. Però les seves connexions amb la cultura de l'Extrem Orient, són especialment fortes en el canvi de segle. La coreana Sue-Hee Kim Lee acaba de defensar la seva tesi doctoral a la càtedra d'Història de l'Art de la Universitat Complutense sobre "la presència de l'Art de l'Extrem Orient a Espanya a finals del Segle XIX i principis del XX", centrant-se precisament en l'art català.

La unanimitat del jurat avala l'opinió del director de la tesi, Je-

sús Hernández Perer, catedràtic d'Història de l'Art.

La tesi doctoral que acaba de defensar a Madrid se centra en l'estudi dels artistes catalans del pas de segle, escassament valorades fins ara en l'àmbit internacional i, especialment, en el seu interès per l'art d'Extrem Orient, que va incloure en la seva estètica i en la seva concepció de la Natura. "La meua sorpresa —ha declarat Sue-Hee Kim Lee— fou enorme quan vaig trobar abundant material —dibuixos, pintures, poemes, obres teatrals i crítiques— en la seva majoria inèdit i, sobretot, en comprovar, cotejant dates, que aquests artistes catalans s'avançaren fins i tot a d'altres europeus més coneguts en la incorporació de l'estètica extremo-oriental a l'art occidental contemporani".

Una de les figures centrals és la d'Apel·les Mestres, autèntic impulsor de l'extremo-orientalisme a Catalunya a partir del 1870, a través d'una obra multidisciplinària plena de lirisme i de refinament. Juntament amb ell, destaquen Alexandre de Riquer, Pompeyo Gener, Josep i Lluís Masriera i Isidre Nonell. Aquest corrent —el punt àlgid del qual esdevé de 1890— no es limita als artistes d'èlite, sinó que impregna ampliament a tota la societat barcelonina de fi de segle, a través de l'Exposició Universal. La investigadora coreana ha encunyat la paraula "extremo-orientalisme" per dues raons: perquè és més precisa que la "d'orientalisme" —que inclou, per exemple, la cultura àrab— i perquè és més abastadora que la de "japonisme" o "japonesisme". (No hem d'oblidar, que la cultura japonesa té les seves arrels a Corea i a Xina).

Un metge nord-americà fa desaparèixer 18 dioptries de miopia

La primera operació per reduir la miopia sense utilitzar ulleres internes artificials fou practicada a la clínica del remei, de Barcelona, per un especialista nord-americà. La pacient que tenia una miopia de 18 dioptries, podrà veure amb normalitat, segons s'informà, tres dies després d'efectuada la intervenció.

La Fundació Paul Getty preocupada per l'estat del Monestir de Ripoll

Durant tres dies foren a Ripoll dos tècnics de la fundació Paul Getty per fer un seguit de treballs d'estudi de la portalada del Monestir. La fundació nord-americana Paul Getty es dedica a l'estudi i conservació de monuments d'arreu del món i des de fa temps està interessada en el Monestir de Ripoll. Els dos tècnics que seran a Ripoll són espanyols, concretament catedràtics de la Universitat d'Oviedo: Modesto Montoro i Rosa Maria Esuert.

Els treballs que efectuaran durant la seva estada a la capital del Ripollès, aniran adreçats a tota la portalada del Monestir, la part més important i famosa del monument. Aquests dos tècnics faran una anàlisi de la pedra per mitjà d'ones sòniques, per evitar així qualsevol mena de desperfecte de la portalada. La fundació Paul Getty també està interessada en

veure quina és la pedrera de procedència de la pedra de la portalada, per la qual cosa també efectuaran estudis en aquest sentit. Els dos tècnics s'enduran mostres de la pedra per estudiar-les detingudament.

ESPANYA

74.000 milions d'inversió durant el primer trimestre de l'any

En els sis primers mesos d'aquest any s'han aprovat un total de 893 expedients de nous projectes d'inversió en grans àrees d'expansió industrial per import de 74.000 milions de pessetes. Els esmentats projectes han comptat amb la concessió d'ajudes i subvencions per part de l'Administració.

MÓN

El Tribunal Suprem suís obliga que es facin públics els comptes bancaris de Marcos i els seus col·laboradors

La decisió del Tribunal Su-

prem de Suïssa de negar a l'ex president filipí Ferdinand Marcos el que mantingués en secret els seus comptes bancaris, ha estat considerada pel Govern de Corazón Aquino com la més important de les victòries obtingudes per recuperar la riquesa acumulada per la família de l'ex dictador.

El titular de la comissió presidencial per al Bon Govern, Ramon Díaz, afegí que l'executiu de Manila espera conèixer la magnitud del capital evadit per Marcos a Suïssa, que anteriorment es calculava entre un i cinc mil milions de dòlars, en el termini d'una setmana.

A partir d'ara, els bancs de diferents cantons suïssos sotmetran a l'alt tribunal helvètic i al Govern filipí la documentació relativa als dipòsits i d'altres valors de la família Marcos, així com dels seus més íntims col·laboradors. Els dipòsits i valors foren il·legalment adquirits i, per tant pertanyen al poble filipí.

L'exèrcit britànic ha utilitzat material radioactiu

El Ministeri britànic de Defensa reconegué que l'Exèrcit anglès, realitzà l'any 1981 maniobres militars secretes usant materials radioactius, que foren denunciades pel periòdic "The Independent". Un portaveu del Ministeri assenyalà que "de quan en quan usem substàncies radioactives i que provoquen contaminació, i d'aquesta forma li donem al personal la possibilitat d'entrenar amb aquests elements".

Manca una referència a Montserrat Grases

M'adreço a vostè només per fer-li referència a un article publicat a la seva revista el 17 de maig de 1987 sobre els catalans en procés de beatificació. Em sorprengué no veure-hi cap referència a na Montserrat Grases, filla de Barcelona, que traspassà el 26 de març de 1959, a 18 anys, a causa d'un càncer d'os. El dia 19 de desembre de 1962 s'inicià, a Barcelona mateix, davant del tribunal eclesiàstic, el seu procés de beatificació. La seva vida senzilla i alegre —malgrat el dolor i la malaltia— ajudà i ajuda encara molts joves que aprenen a veure en les circumstàncies ordinàries la voluntat de Déu i la seva mà amorosa.

El fet que aquesta jove no fos religiosa també és un estímul que engresca joves dels anys vuitanta a viure amb plenitud la seva vida cristiana, enmig del món, tot fent un intens apostolat entre els seus companys d'estudis o de professió.

ROSER TORRENTS

Postures durant la celebració de la missa

Molt interessant la carta de Josep Riera publicada en el núm. 400 del nostre setmanari. Encara que no he llegit el seu llibre PER QUE HEM D'ANAR A MISSA, veig que enfoca molt bé el problema sobretot quan diu que "el que vol l'Església és la uniformitat de tota l'assemblea en cada postura o actitud, a fi que ofereixi el signe de comunitat i d'unitat. I per aquest motiu recomana que el monitor o sacerdot adverteixi els fidels el que cal observar, les postures que han de mantenir durant la celebració".

De totes maneres, CATALUNYA CRISTIANA ja va publicar el passat

abril un comentari dominical de Mn. Pere Tena en el qual es feia ressò de les cartes enviades sobre aquest tema i va aclarir molt bé els dubtes: A la consagració la norma general es agenollar-se, encara que pot haver-hi motiu raonable perquè tothom resti dret, a criteri del celebrant. Fa poc em deia un rector que té una missa d'infants molt concorreguda, arriben a uns tres-cents, que els fa estar drets per evitar l'enrenou que farien. A Montserrat i en altres llocs també resten drets. En canvi, el batibull es quan n'hi ha que resten drets i altres s'agenollen, com es veu en moltes esglésies. I el mateix passa després del "Preguem germans", a continuació de la consagració i durant la comunió del sacerdot, malgrat que la norma establerta es restar drets.

Resumint, si els fidels per ignorància no s'ajusten a les normes de l'Església sols cal imputar-ho als sacerdots que no donen les orientacions adients tot i que tenen recomanat de fer-ho.

JOSEP PONS I VIVES
Montserrat

Avui, el meu cor vola, vers el vostre Santuari, Montserrat, i recorda aquells dies de desembre viscuts als vostres peus. Aquelles jornades de recés, aquells seixanta joves que les convisquérem, les estones de gresca, les meditacions, el silenci,... uns dies plens a vessar de Déu.

Un no pot menys que dir, que proclamar tanta joia viscuda, tanta pau, tanta serenor...

¿Per què no dir-ho? Els diaris cada dia ens atorrolen amb un munt de noti-

cies en què l'odi, la mort i el sofriment n'és el protagonista; ¿Per què no dir que allà dalt, a Montserrat, 60 joves gironins fruïren de tres dies de pau, d'alegria, de pregària i de felicitat?

Moltes vegades es callen tantes coses...

Nosaltres a Montserrat ens varem sentir tan acoïllits, tant a casa,... ¿Com no agrair a la Comunitat Benedictina, als monjos de Montserrat, el bé constant, silenciós, abnegat, que ens estan oferint a tots?

Avui us diem moltes gràcies tots els joves de Cursets de Cristiandad que pujàrem a Montserrat per tercera vegada, i que com les dues vegades anteriors trobarem ben oberts els vostres braços, i sobretot els vostres cors.

NÚRIA

L'Oració de l'Any Marià

L'altre dia vaig anar a una llibreria religiosa, de les més importants de Barcelona, per comprar una estampa amb l'Oració de l'Any Marià. No tenien res de res. Casualment vaig trobar-hi un amic i em va dir: "Mira a Catalunya Cristiana", i potser la trobaràs. Dit i fet. Aquest matí l'he demanat al Sr. Rector i, molt amable, me l'ha facilitada. Quina alegria he tingut en rebre-la! I que bonica és l'oració!

L'he feta fotocopiàr i ja són 120 nens que en saben més de la meitat de memòria, i alguns, tota. La resaren tots als peus de la Mare de Déu de Montserrat el dia 9 de juny que hi pujaren d'excursió de fi de curs i com a pelegrins, oferint 60 alsines plantades i agombolades per nosaltres. N'estem molt contents i orgullosos.

Gràcies per haver publicat aquesta pregària mariana, escrita pel Sant Pare.

M. LLORT

Un agrupament artístic xinès que actua aquests dies a Catalunya

"Les Floretes de Taiwan"

En la Missió Franciscana de Taiwan de la República de Xina, el missioner belga, pare Michel Delille va fundar l'any 1969 l'agrupament artístic "Les Floretes de Taiwan" amb noies de distints centres educatius, amb la finalitat cultural de conservar i donar a conèixer les danses tradicionals dels diferents grups ètnics de la gran Xina. Actualment l'esmentat agrupament artístic està fent el sisè viatge a Europa, actuant a Anglaterra, Holanda, Luxemburg, França, Itàlia, el Vaticà, Suècia i Espanya, incloent Catalunya.

El dia 31 d'aquest mes venen a Barcelona per a presentar-se a la sala "IFAC" del carrer Santaló, 80. El dia següent, 1 d'agost, actuaran a Sant Andreu de la Barca (Teatre Foment de Cultura); el 2, de Matadepera (Pavelló Municipal), i el 3 a Olesa de Montserrat (Nou Teatre de la Passió). Aquestes actuacions, sota la responsabilitat del pare Manuel Mola, organista del santuari de Sant Antoni del carrer de Santaló de Barcelona, s'ha pogut organitzar amb la eficient col·laboració de la coral "Ferran Sors" de Sant Andreu de la Barca, poble on el grup xinès estarà hostejat.

La finalitat de l'agrupament "Les Floretes de Taiwan" no és sols presentar la cultura xinesa per mitjà de Balls i danses i mostrar l'exòtica indumentària de l'Extrem Orient, sinó per fer arribar a tot el món els sentiments d'amistat dels xinesos, amb els quals es pot bastir la pau i unió de tot el gènere humà.

F.G.

La Conferència Episcopal Tarraconense es va reunir a El Brull

Els bisbes catalans ens inviten a ser prudents per tal d'evitar incendis forestals

EL BRULL.—La Secretaria de la Conferència Episcopal Tarraconense ha fet públic el següent comunicat:

Els bisbes de Catalunya han celebrat la darrera reunió de curs a la Casa d'Espiritualitat de les Religioses de Jesús-Maria, d'El Brull, els dies 13-15 d'aquest mes de juliol. En aquesta reunió s'ha fet una revisió de les diverses activitats realitzades per la Conferència

respectives comissions diocesanes per a la celebració de l'Any Marià. El secretari de la Conferència ha informat de la difusió de la versió catalana de l'encíclica de Joan Pau II "La Mare del Redemptor", publicada per Editorial Claret en la col·lecció de documents del magisteri en català que ha iniciat la Conferència juntament amb aquella editorial. La primera edició d'aquell do-

Tira endavant el servei religiós catòlic als centres penitenciaris

durant el curs 1986-1987, i s'han tractat els següents temes:

1. Evitar els incendis forestals

Davant del perill d'incendis forestals en aquest període d'estiu, els bisbes recorden la responsabilitat cívica i moral que correspon a tothom d'emprar la màxima prudència en les sortides i excursions al camp i el deure d'observar les normes donades per l'administració, per tal d'evitar els incendis. Els focs forestals ocasionen gravíssimes conseqüències al patrimoni ecològic de les comarques de Catalunya —força malmés pels incendis dels darrers anys—, importants danys materials i fins i tot poden posar en perill vides humanes.

2. Any Marià

Els bisbes han fet un intercanvi d'opinions sobre les realitzacions programades per les

cument de dos mil exemplars s'ha exhaurit i s'ha publicat ja una nova edició.

3. Secretariat Interdiocesà de Pastoral Sanitària

La Conferència ha aprovat els estatuts del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Sanitària de Catalunya. Aquest organisme pretén impulsar i coordinar les tasques dels secretariats diocesans, promoure i animar accions eclesials i apostòliques en l'àmbit de la salut a nivell de Catalunya i realitzar una activitat conjunta de les diòcesis per a la formació específica i permanent de les persones que treballen en la pastoral sanitària.

4. Servei religiós catòlic als centres penitenciaris

S'ha presentat el contingut de l'Acord marc i del Conveni sobre assistència religiosa catòlica als centres penitenciaris de Catalunya, signat per Sr.

Aprovats els estatuts del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Sanitària de Catalunya

Cardenal de Barcelona en nom dels bisbes de les diòcesis catalanes i el Sr. Conseller de Justícia de la Generalitat. En aquests documents es configura el servei religiós en els esmentats centres, les finalitats, els destinataris, els membres que integren aquell servei, el seu funcionament i la possibilitat d'un voluntariat.

5. Fons Comú Interdiocesà

Els bisbes han examinat l'estat de comptes del Fons Comú Interdiocesà que està constituït per un percentatge del resultat de la Col·lecta de Germanor que es realitza anualment a les diòcesis catalanes. A més dels criteris de distribu-

ció de l'esmentat Fons Comú que foren aprovats per la Conferència, s'ha lliurat una consulta als delegats diocesans d'economia per tal d'establir nous possibles criteris de distribució.

6. Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi

Els bisbes han nomenat a Mn. Joaquim Pla, sacerdot de la diòcesi de Girona, consiliari general del Moviment de Minyons Escoltes i Guies Sant Jordi de Catalunya, a proposta dels responsables de l'esmentat moviment.

PRÒXIM PELEGRINATGE A TERRA SANTA *del 20 al 29 d'octubre*

Inscripcions a partir del 31 d'agost.
Adreceu-vos a: ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA
Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A. 08010 Barcelona.
Telèfon 301 37 18 de 10 a 1 i de 5 a 7. Srta. Maria Figueras.

Joan Pau II ha passat uns dies de vacances a l'alta muntanya

“La tutela i respecte a la natura, una obligació moral per al cristià”

El papa Juan Pablo II ha escollit aquest any unes vacances a la muntanya, entre les muntanyes, que tant estima des de la seva joventut, quan el seu descans era anar a esquiar o navegar amb canoa pels llacs i rius del sud de Polònia. És la primera vegada que un Papa pren un dies de descans fora de la vila pontificia de Castelgandolfo, a prop de Roma.

Per altra banda, el papa Wojtyla no s'acovardeix davant novetats d'aquest tipus. Ja va estar a Marmolada el 20 d'agost del 1979; allí recità l'Angelus, enmig d'un intens borrascall.

Acompanyat només del seu secretari i de tres religioses

El passat dimecres, dia 8 de juliol, el Papa, en viatge estrictament privat, arribà a Lorenzago di Cadore, un poble de 676 habitants, en el qual ha passat sis dies de descans. El dissabte següent va anar a esquiar als Dolomitas, on ja hi estigué anteriorment amb l'ex president Sandro Pertini practicant aquest esport. Acompanyat només del seu secretari i de tres religioses que tenien cura de la seva casa, el Papa va fer unes vacances intenses, abans de traslladar-se a Castelgandolfo, on en realitat continua el mateix horari de treball que al Vaticà. El Papa es va hos-

Karol Wojtyla al massís del Comelico.

tatjar en una petita casa de dues plantes, destinada a seminari d'estiu i que li fou oferta pels bisbes de Belluno i de Treviso.

“Respectar i estimar les muntanyes”

Les vacances de Joan Pau II a Lorenzago di Cadore foren menys “privades” del que ell i els seus immediats col·laboradors haguessin desitjat. A més d'un equip de la televisió italiana, permanent, es desplaçaren fins a aquest apar-

tat racó de la província de Belluno diversos enviats especials, fotògrafs d'agències i de revistes, amb la cohort de xafarders.

El cap de setmana ha dut vers el Val Visvenda a diversos milers de pelegrins que assistiren a la missa concelebrada pel Papa. Karol Wojtyla, fidel a la seva vocació de muntanyenc, no va perdre el temps i es va llançar a la muntanya. Anava precedit per un discret equip de vigilància disfressat de turista, però es veia qui era. El divendres d'aquella setmana va fer deu quilòmetres de marxa i escalada, però el migdia feia un descans per resar l'Angelus davant una imatge de la Mare de Déu que els d'aquell indret anomenaven La Mutilada perquè li falta una mà.

El diumenge, dia 12, el Papa celebrà l'Eucaristia a l'aire lliure al massís del Comelico —els alts Alps italians tocant a la frontera amb Austria. Assistiren més de trenta mil persones. Entre d'altres coses, el Papa va fer un cant a la natura i recordà la protecció que es mereix. Cada home està cridat —digué— a evitar iniciatives i accions que puguin perjudicar la puresa de l'ambient, perquè les plantes en el seu conjunt, desenvolupen un paper indispensable en els equilibris naturals, necessaris per a la vida en tots els seus graus. “La tutela de la natura —afegí— i el respecte per ella es converteixen cada vegada més en un fet humà de singular necessitat. Tenir cura i estimar la terra és una obligació moral per al cristià”.

Acabat l'acte litúrgic el Papa rezà l'Angelus i dinà acompanyat pels guàrdies forestals en un refugi de muntanya.

“Floreta” del papa Wojtyla

De retorn un dia al xalet on s'hostatjava es va produir una trobada que ja ha entrat a formar part de la llegenda local, i que podria incloure's dins les “floretes” del papa Wojtyla.

Passant a prop d'una cabana de muntanya, el Papa s'apropà a la porta. El va obrir Luigi Vercellio, un jubilat de 58 anys. Un ésser

Joan Pau II beu el got de taronjada que li ofereix Luigi Vercellio, amo d'una cabana.

En un moment de descans en ple bosc.

una mica esquerp, segons els seus veïns, i amb una indubtable reputació de poc religiós. El bon home es va quedar de pedra en veure el Papa davant d'ell. Trencat el primer gel, no se li va ocórrer altra cosa que oferir al Papa els pocs bolets que havia pogut recollit durant la seva excursió per la mun-

tanya i un got de taronjada que Joan Pau II acceptà de molt bon grat.

Passada l'escassa setmana en aquest lloc recòndit amb la natura, el Sant Pare, va tornar a Roma, on seguint els costums passarà unes setmanes de vacances a Castelgandolfo.

Una Església sobre rodes

Un camió amb una plataforma de setanta dues rodes i quatre tractors foren necessaris per traslladar durant diversos quilòmetres una església construïda fa cent anys, que serà convertida en museu a la localitat nord-americana de Winside, a l'Estat de Nebraska.

PELEGRINATGE A MEDJUGORJE (Iugoslàvia)

De l'11 al 20 d'agost
ASSUMPCIÓ DE MARIA

- Visites al turó de les aparicions, als vidents, projecció del vídeo sobre els fets, assistència a l'església parroquial.
- Pensió completa a les famílies de Medjugorje. Resta mitja pensió. Hotels 3/4 estrelles.
- Visites a Florència, Venècia, Pàdua, Trieste, Pisa, Mostar i Dubrovnik.
- Autocar gran turisme, aire cond., vídeo, seients reclinables, etc.
- Acompanyant-guia durant tot el viatge.
- Obsequi llibre sobre els fets i informació.
- Els sacerdots i periodistes podran ser presents a les aparicions.

Places limitades 62.500 ptes.
Informació i reserves:
Amics de Medjugorje-Barcelona
Joaquim Tous. Tels.: 301 96 03 - 759 08 70

BARCELONA

Segons es desprèn de la memòria del curs 1985-86

El 70 per cent dels estudiants de l'Institut de Teologia són laics

BARCELONA.— L'Institut de Teologia de Barcelona ha publicat recentment la Memòria del Curs 1985-86. Amb una breu introducció del seu Director, Mn. Joan Guiteras i Vilanova, s'hi exposen el seguit d'activitats desenvolupades: els tres Cursos institucionals en els quals s'imparteix un cicle complet de Teologia, el Curs d'Espiritualitat i el Curs de preparació de professors de Religió. També conté el parlament que es pronuncia a la sessió inaugural, l'estadística, els noms dels alumnes que assoliren el "Diplomat en Teologia", el pla d'estudis, la relació de professors i la crònica d'activitats.

Cal destacar en l'estadística que el nombre de matriculats fou de 212, amb un augment del 17% sobre el curs anterior. La presència de laics es mantingué dins de la mitjana habitual del 65/70%. En quant al nivell d'estudis civils, el de preparació universitària es situa al 61%. Per tant, continua la projecció de l'ensenyament teològic en el camp laical. Pel que fa als laics, la presència d'homes i dones es manté força equilibrada. L'edat dels alumnes va de joves a alguns de més edat, amb preferència pel grup de 25 a 40 anys.

El quadre docent és format per

L'Institut proporciona als alumnes una base sòlida de preparació teològica.

professors qualificats, pertanyents a la Facultat de Teologia de Catalunya i a d'altres centres docents d'alt nivell.

Cursos especialitzats

El Curs d'Espiritualitat, nova activitat de l'Institut que es va consolidant, aplega a més de 250 participants. Tractà dels temes:

"La oració según Santa Teresa", "El cor com a lloc de Déu", i "La Conversió".

Del Curs per a professors de Religió se'n beneficiaren 20 alumnes. Té una periodicitat biennal i és el tercer que se celebra.

Enguany l'Institut ha complert els seus "15 anys al servei de l'Església", avinentesa que es pensa celebrar i valorar degudament al llarg del proper Curs 1987-

88 per mitjà d'uns actes senzills i escollits dels quals es donarà notícia oportunament.

Pel pròxim Curs també s'ha dissenyat la celebració d'un Curs d'Espiritualitat, que serà el quart, i d'un altre de Preparació per a professors de Religió.

La inauguració tindrà lloc el dia 5 d'octubre.

El període de matriculació començarà l'1 de setembre vinent. Des d'ara es facilita la informació. L'horari de Direcció i de Secretaria és de les 6 a 2/4 de 9 del vespre, de dilluns a dijous. Telèfon 254 19 63.

Base de formació per col·laboradors laics

Els continguts teològics que componen el programa interessin a tothom. No obstant i això, són de primordial importància per a la formació de catequistes, educadors, monitors, universitaris, responsables de grups, professors de religió, religiosos i religioses, animadors de comunitats i d'altres. Per això, cal que les persones compromeses en aquests camps, així com els seus orientadors i promotors s'interessin vivament a donar-los a conèixer.

VIC

Restauració de la capella del Socós de Centelles

CENTELLES.— El proper mes de setembre, amb motiu de la Mare de Déu del Socós, està previst que estiguin acabades les obres que s'estan fent a la capella del Socós de Centelles, a Osona. Ja fa quatre anys es va iniciar la restauració de la capella amb l'arranjament de la teulada que estava a punt d'ensorrar-se, la recuperació de les columnes laterals i l'escatament de la paret per recuperar la pedra original. Fa uns dies es van col·locar cinc bancs de fusta nous, i actualment la junta encarregada de la restauració té la intenció de posar un terra nou de gres, alhora que es canviarà l'altar, que ara serà de pedra. Més a llarg termini hi ha prevista la restauració de la façana que dona al carrer Socós. El projecte val un total d'un milió de pessetes.

Segons l'historiador Antoni Pladevall, la capella del Socós pot haver estat feta abans del 1548, encara que no s'han trobat notícies certes fins aquesta data. La capella va ser en certa manera protagonista de l'assalt a la vila dels partidaris de l'arxiduc Carles d'Àustria, el 28 de febrer de 1714, durant la guerra de Successió, ja que davant l'església hi havia una fortificació. La capella i algunes cases dels voltants van patir greus desperfectes, que foren reparats immediatament. Per altra part, la imatge que s'hi venera era ja venerada a l'església parroquial l'any 1528, i aquest any fou traslladada al lloc actual.

Omniun Cultural homenatja el Dr. Masnou

Omniun Cultural va retre un homenatge al bisbe emèrit de Vic, Dr. Ramon Masnou, durant l'acte d'obertura de l'exposició del XXV aniversari de l'entitat: El motiu de l'homenatge era el suport que Ramon Masnou ha donat sempre a la cultura catalana. Durant l'homenatge es va destacar la figura del Dr. Masnou com a peça fundamental del suport de l'església a la cultura catalana. El president de l'entitat Josep Millàs va destacar la figura del bisbe emèrit de Vic, "que es mereix un homenatge".

El Dr. Ramon Masnou després de rebre el títol de soci d'honor d'Omniun Cultural i la medalla de l'entitat va agrair, ben emocionat, les distincions, segons ell immerecudes. Al respecte, cal recordar que el Dr. Masnou s'ha destacat sempre pel suport que ha donat a la cultura catalana, essent el primer bisbe contemporani que va fer les pastorals en català. D'altra banda, també cal recordar la publicació del seu llibre "El problema català" l'any 1986, en el qual exposa les seves teories sobre el nacionalisme i la cultura catalana.

JOSEP COMAJOAN

FINESTRAL DE

LA CARITAT

Treballs eventuais

Ja iniciat l'estiu, algunes famílies veuran esvanir-se les seves esperances de trobar una feina puntual, ni tan sols per uns mesos. D'altres, amb més sort, potser trobin la manera de tirar endavant amb ocupacions eventuais. No obstant això, la seva situació no millorarà pas substancialment amb aquests petits ingressos. Són molts els deutes acumulats durant l'any. També a l'estiu cal pensar en els problemes dels altres i ésser solidari, cadascú segons les seves possibilitats.

159.- Peó de la construcció en atur i sense recursos. És solter i està malalt, sense possibilitat de pensió immediata. Per ajut aliments urgeixen 16.000 ptes.

160.- Pare de família en atur i sense subsidi. Té tres fills menors d'edat. Necessita ajuda econòmica per la compra d'unes ulleres per al fill més petit. Són 16.480 ptes.

161.- Esposa abandonada, amb quatre fills al seu càrrec. Subsisteixen, amb gran dificultat, de la venda ambulants. Per comprar gènere necessita 25.000 ptes.

162.- Sra. vídua, amb tres fills solters. Els dos més grans són malalts crònics i el menor, de 19 anys, està atu-

rat i sense subsidi. Se'ls ha tallat la llum. Per restablir-ne el subministrament urgeixen 21.699 ptes.

163.- Matrimoni emigrant amb un fill de 7 anys. Fa mesos que busquen feina sense trobar-ne. El nen s'ha posat malalt i presenta també greus problemes d'adaptació al país. Els pares i els metges opinen que han de tornar al país d'origen. Per cobrir el cost dels tres bitllets, els falten 74.000 ptes.

164.- Pensionista per invalidesa té al seu càrrec una filla disminuïda psíquica, una filla casada —amb el marit en atur— i un nét recent nascut. La pensió no cobreix les necessitats familiars. Ha contret deutes de lloguer que són de 52.428 ptes.

165.- Sra. separada no percep cap pensió. Té un fill toxicòman i un altre a la presó. Subsisteix de feines domèstiques en domicilis. Per malaltia fa un mes que no ingressa res. Urgeixen 20.000 ptes. per lloguer i aliments.

166.- Senyor de 62 anys tramita la jubilació anticipada. Ha exhaurit les prestacions d'atur laboral. Té un fill disminuït psíquic que percep un ajut oficial de 3.000 ptes. mensuals. Els únics ingressos provenen del treball realitzat en el propi domicili. Per ajut aliments, 15.000 ptes.

167.- Mare de família amb dos fills menors al seu càrrec per separació legal. No percep ajuda del marit. Fa treballs de neteja en domicilis. Li cal ajuda econòmica per deutes d'aliments i un rebut de la llum. Són 20.000 ptes.

168.- Sra. vídua, sense dret a pensió. Té tres filles solteres, totes en atur. Subsisteixen amb gran dificultat de la venda ambulants i de feines eventuais de neteja. Per evitar que se'ls talli el subministrament d'aigua calen 15.000 ptes.

169.- Cap de família en atur i sense subsidi. Té tres fills en edat escolar i una àvia sense pensió. No tenen mitjans de subsistència. Per ajuts aliments i deutes aigua i llum, 46.000 ptes.

170.- Pare de família amb cinc fills menors. El més petit necessita alimentació especial pel seu estat de salut. Els cal suport econòmic per aliments. Són 24.200 ptes.

171.- Mare de família separada, amb quatre fills al seu càrrec. Només ingressa de treballs de neteja en domicilis. La difícil situació familiar repercuteix en el seu estat d'ànim. Ha de fer front al pagament d'un préstec hipotecari. Li falten 50.000 ptes.

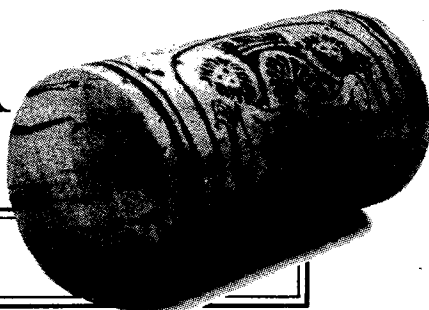
172.- Mare soltera, amb un fill de quatre anys. Els seus ingressos són insuficients i s'ha endarrerit en el pagament del lloguer. Té avis de desnonament. Urgeixen 43.000 ptes.

173.- Pensionista per invalidesa. Sol·licita ajut per fer front a deutes de llum per impossibilitat de saldar-los. Són 7.623 ptes.

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Freres • CALISAY.

SOLSONA

Col·laboració del Bisbat per endegar una escola secundària a Puig-reig

PUIG-REIG.—Durant el mes de juny s'han posat les bases perquè el curs vinent funcioni un centre d'ensenyament secundari a aquesta ciutat del Llobregat.

A tal efecte, el Bisbat de Solsona i l'Ajuntament de Puig-reig han signat uns pactes, en virtut dels quals, el Bisbat es compromet a constituir una Fundació que serà la titular del futur centre escolar, mentre que l'Ajuntament formarà part del Patronat de la Fundació i es compromet a fer-se càrrec de part de les despeses de l'escola.

Aquest centre educatiu substituirà l'escola de Formació Professional de Puig-reig que funcionava fins ara i s'espera que tindrà una bona acceptació per part d'una població que veu com els seus fills han de marxar a altres llocs per a continuar els estudis secundaris.

La nova escola que, segons els Estatuts, es fonamentarà en el respecte als principis cristians, a la Constitució, l'Estatut de Catalunya i la Legislació vigent, estarà adherida al Secretariat de l'Escola Cristiana de Catalunya.

URGELL

Assemblea anual de la caritas catalano-balear

“Que l'administració dediqui recursos als pobres”

PLA DE TARTERA.—El Pare dels voluntaris i dels professionals, les relacions entre directius i professionals i la informació sobre les accions contra la droga i els projectes immediats de cada diòcesi van ser els temes sotmesos a debat en la Trobada de Caritas Catalano-Balear, celebrada els dies 26, 27 i 28 de juny al Pla de Tartera.

Hi assistien 22 representants dels equips de Caritas de l'àrea catalano-balear i els debats es desenvolupaven en taules rodones presidides per Joan Ventosa, Cap de l'organisme interdiocesà.

ments estableixin uns serveis, Caritas els hagi de pagar i a l'hora de la veritat ells els protagonitzin”.

Pilar Malla, de Barcelona, afegí que “a vegades pot semblar que ajudem un partit. Fan servir Caritas com font de recursos”. Mateu Freixes, de Lleida, exposà que la gravetat de situacions semblants es extrema a Lleida on “l'Ajuntament desnona els pobres dels pisos municipals quan no poden pagar”. “Això sí que hauria de sortir als diaris”, afegí una veu en off. Aquí està.

Hi hagué unanimitat en el criteri que defensava l'ajuda incon-

“El protagonisme no ha de preocupar a Caritas, únicament la solució”.

Després d'establir les bases de diàleg i coordinació entre els professionals (juristes, assistents socials...) i col·laboradors voluntaris, les relacions de dirigents de Caritas i professionals va ser el tema de reflexió.

Joan Ventosa indicà que “els problemes descoberts per Caritas cal que siguin assumits pels seus dirigents”. L'opinió majoritàriament compartida defensava la incorporació de les assistents socials o d'una representant a l'equip dirigent.

El debat creixia en interès quan es tractava de les relacions entre Caritas i els ajuntaments. Segons Eduard Berleso, de Girona, “el protagonisme no ha de preocupar a Caritas, únicament la solució”. “El que no està bé, matissà Joan Ventosa, és que els ajunta-

dicial als pobres, que tard o d'hora saben qui els ajuda i qui els atèn millor, però “cal que l'administració no s'inhibeixi, afegí Joan Ventosa, i per això s'ha d'exigir que dediqui més recursos als pobres.”

En el camp de la droga en la majoria dels bisbats Caritas dona suport a determinats centres de desintoxicació i reinserció social de toxicòmans, però no té el projecte d'establir cases pel seu compte.

Joan Pujol, Vicari General, presidí l'Eucaristia de cloenda d'unes jornades de treball celebrades en el cor de La Cerdanya, amb el bon servei de les religioses de la Residència d'El Pla de Tartera i els encants de l'estiu acabat d'estrenar.

A.M.

Per damunt de demagògies i intents d'instrumentalització, els necessitats acaben per saber exactament qui de veritat els ajuda

Mons. Martí al Congrés Mundial de la ONDA i OCIC

LA SEU D'URGELL.—Mons. Joan Martí, bisbe d'Urgell i President de la Comissió Episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la Conferència Episcopal Espanyola, el dia 18 de juny viatjà amb avió a Quito per a assistir, en representació de l'episcopat espanyol, al Congrés Mundial de la UNDA i OCIC, organismes internacionals de ràdio i cinema, que ha tingut lloc la segona quinzena de juny a la capital equatoriana.

Els congressistes han portat un fort ritme de treball, les sessions s'iniciaven a les nou del matí i acabaven a les sis de la tarda. El dia 3 de juliol el Bisbe Joan retornà a Madrid, des d'on es traslladà a Badajoz per a reunir-se amb Mons. Montero, i el dia 6 a Madrid a lliurar els premis “Ramon Cunill”. El mateix dia empenqué el viatge de retorn a la diòcesi.

ANTONI MIRABET

IMPROMPTU

Invitats

Els diaris han donat la notícia que Leonardo Boff i sis teòlegs de l'alliberament han estat invitats pel número u de totes les Rússies, el camarada Mijail Gorbtxev. La cosa em sembla preocupant. Perquè resulta que mentre inviten els teòlegs de l'alliberament, es nega el visat de sortida als bisbes de Lituània per a que puguin anar a Roma per celebrar el VI Centenari del baptisme de Lituània.

No acabo d'entendre les raons del pare Boff i els seus companys de teologia per acceptar la invitació del qui, en aquests moments, és el capdavanter dels perseguidors del cristianisme, especialment catòlic, ja que l'ortodoxe no li és cap problema perquè s'ha sotmès a la seva tirania, i pel que s'ha vist, les encaixa totes.

Dic que no acabo d'entendre aquesta acceptació, i penso si aquests teòlegs, sentint-se afectats pels raonaments poc favorables de Roma, no volen baixar del carro propagandístic que la premsa, especialment la de tendència marxista, els ha guarnit i tenen la pretensió d'alliberar el poble sofrent a l'estil de Cuba o Nicaragua, oblidant que l'Església té una àmplia Doctrina Social —des de la “Rerum, Novarum” de Lleó XIII a “L'home i el seu treball” de Joan Pau II— que encara és per aplicar i que si no ho ha estat és potser per negligència de molts que han preferit els camins fàcils de donar la raó als de baix, sense evangelitzar profundament, tasca molt difícil certament, als de dalt que són els qui tenen la solució a les mans.

I recordin aquests teòlegs de l'alliberament que si l'aconseguissin per camins marxistes, un cop instal·lats, els marxistes se'ls treuri de sobre com un llast massa pesant.

ORIOI CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Les religioses contemplatives

Sense una autèntica visió de fe, és impossible comprendre les religioses contemplatives, que viuen apartades del món i tancades en la clausura del convent. Moltes persones —sense excloure'n els creients— es pregunten: ¿per a què serveix una vida com aquesta, amagada en l'anomiat, amb la renúncia voluntària al legítim amor conjugal? Que potser no aniria més bé que aquestes religioses tinguessin cura dels malalts o dels pobres, dels abandonats o dels marginats per la societat?

El nostre món secularitzat no pot entendre el fenomen d'una vida dedicada només a Déu, ordenada íntegrament a la contemplació, en la soledat, el silenci i la penitència. Però ens podem preguntar: els cristians ¿hem penetrat totalment el misteri de Jesucrist redemptor? ¿Ens diuen res aquelles paraules de sant Pau: “perquè vau morir, i la vostra vida està amagada amb el Crist en Déu”? No hi ha cap dubte: les religioses contemplatives viuen “en plenitud” el misteri de Jesucrist i de la seva Església.

Elles ocupen un lloc eminent en el Cos místic de Crist; un lloc insubstituïble. Que potser no és necessari que hi hagi qui, enmig d'un món secularitzat i materialitzat, visqui els valors absoluts de l'Evangeli d'una manera radical? La crida de Déu a la vida contemplativa —la vocació— significa que Déu vol prendre possessió de tota la capacitat de viure i d'estimar de la religiosa. Aquesta va entendre la crida i la va seguir. És que el seu cor batejà molt fort, en constatar la veritat d'aquella exclamació de santa Teresa: “L'Amor no és estimat; l'Amor no és estimat”.

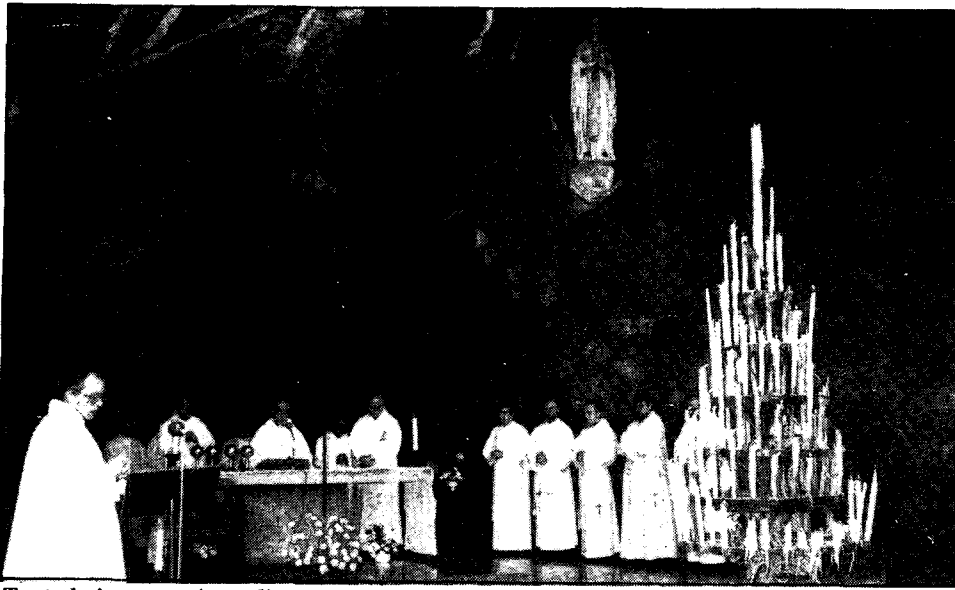
Seguint el seu camí, la religiosa contemplativa és atreta amb molta força, per Jesucrist, fins a aconseguir una unió tan íntima que és Ell qui viu en ella. Llavors l'oració flueix espontàniament del

cor com una necessitat imperiosa i indefugible, i, en l'elevació mística, arriba fins aquest punt misteriós on el pecat dels homes es troba de cara a cara amb l'amor redemptor de Jesucrist. I allí l'ànima descobreix que aquest amor és sacrifici i immolació, perquè té la més alta manifestació en la creu. La religiosa contemplativa sap que la penitència no pot mancar en la seva vida.

¿És inútil per a l'Església i per a la humanitat la vida de les religioses contemplatives? De cap manera! La seva mateixa sublimitat ho refusa, la seva misteriosa fecunditat per a l'Església i per al món, ho corrobora. Des de la clausura, les religioses estan més a prop de les necessitats de l'Església i de les inquietuds, tristeses i sofriments dels homes. No són ni indiferents ni egoistes. No ho poden ser! Perquè el seu amor participa de la universalitat de l'amor de Jesucrist, que es va fer pobre, donant-se a si mateix fins a la fi. Aquestes religioses viuen en la pobresa més absoluta, amb els ulls posats en Jesucrist i el cor obert a les necessitats dels homes: un cor que, fent-se pregària, la fa més apostòlica i converteix llur vida en redempció. És d'aquesta manera com les contemplatives comparteixen la vida dura dels més pobres, en el silenci i en el treball.

Les religioses contemplatives viuen “la passió de l'Església”, es consideren “filles de l'Església”: en el seu cor ocupen el lloc de l'amor, com deia santa Teresa de Lisieux. Per això l'Església les necessita. Són “ferment de renovació i de presència de l'Esperit de Crist en el món”, segons paraules del Papa.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

Tant el viatge en sí com l'estada a Lourdes fou presidida per una presència espiritual de Maria.

306 malalts i 648 romeus

954 pelegrins participaren en el 102 romiatge a la Mare de Déu Blanca

Una vegada més la nostra arxidiòcesis de Barcelona ha posat de relleu la seva devoció a la Mare de Déu Blanca portant als seus peus un grup de 954 pelegrins, format per 306 malalts i 648 romeus, entre els quals s'hi comptaven 14 sacerdots, 2 diaques, un monjo de Montserrat, 30 monges, 7 metges, 149 brancadiers, 151 infermeres i 294 simples fidels, tots ells acompanyats paternalment pel bisbe auxiliar, Dr. Ramón Daumal. Malgrat les dificultats econòmiques del moment, el cost elevat de la pensió francesa, i el dificultós temps d'exàmens, ha pogut més la devoció a la Verge Maria que totes les esmentades dificultats, i ha posat de relleu l'arrelament d'aquest pelegrinatge que des de l'any

1910 es vé practicant amb constància.

Des de la sortida dels dos trens de Barcelona el dia 19, fins al seu retorn el dia 24, la presència espiritual de Maria fou constant, tant en els cants, i en la pregària del rosari, com en els comentaris fets en els trens sonoritzats de França, tant en les Eucaristies celebrades, com en les conferències donades, i així mateix en les processons tant eucarístiques, com de les torxes. Fins en la pràctica del Via Crucis, el record de Maria en l'Obra de la Redempció fou vivament exalçat, recordant l'encíclica del Papa. Amb tot, la nota més rellevant de dita presència de Maria en el pelegrinatge fou la presa de consciència dels pelegrins del missatge de

Maria a la Bernardeta en la seva tretzena aparició, el dia 2 de març de 1858: "Ves i digues als sacerdots que aixequin ací un temple i que s'hi vingui en processó...". Aquest missatge interpretat amb la mentalitat cristiana d'avui hom ha comprés que: "Aixecar un temple" es viure el culte comunitari amb esperit de caritat fraterna i ajuda mútua, com fills d'un mateix Pare, agermanats per Jesucrist i Maria i el "que s'hi vingui en processó" han vist la necessitat de viure la fe amb plena obertura i sense covardies. Magnífica preparació per disposar-nos a acollir i a practicar les directrius del proper Sínode dedicat a la vocació i missió dels laics, que tindrà lloc a Roma en la propera tardor.

Sis notes simpàtiques

La primera la presència de 40 infants malalts, de 3 a 13 anys, que acompanyats de llurs mares i malgrat les seves dolences, han donat al pelegrinatge un aire d'alegria i de dolcesa, amb les seves

rialles i ulls plenes de vida. La segona l'han constituït l'acció de quatre sacerdots joves i cinc metges, també joves, que units al grup de 62 joves servidors, entre infermeres, brancadiers, plens d'optimisme, han comunicat als pelegrins optimisme esperançador. La tercera l'ha donada els 101 receptors del sagrament de l'"Unció de malalts", dels quals 31 d'ells eren pelegrins venerables, que conscients de la limitació humana i superats els 70 anys, encara que en plena salut, s'han disposat a rebre dit sagrament per estar preparats per "quant Déu Pare els cridi". Aquesta valentia moral ha causat impacte! La quarta nota simpàtica ha estat la presència de 7 pelegrinatges espanyols vinguts d'Albacete, Burgos, Lleó, Osca, Toledo, Vigo-Ferrol i Saragossa que donaven a l'ambient un clima germanivol com poques vegades. La cinquena nota l'ha produït la presència de les obres ja avançades del nou centre de culte, amb capacitat de 5.000 places, enfront de la

"Cova" per atendre a les creixents necessitats que urgeixen els quatre milions de fidels que passen cada any pels Santuaris. Obres que expressen la vida creixent de l'espiritualitat de Lourdes i són exponent d'una fe que no minva. I la sisena ha estat la missa concelebrada a les 8 del matí, del dia de Sant Joan, a la basílica del Roser, pels pelegrins del Tren Rosa i Autocar i presidida pel P. Robert Batlle, responsable dels serveis religiosos dels malalts des de fa trenta anys, que celebrava en dit dia els 50 anys del seu sacerdoci. L'èmfasi de la seva homilia i sincer agraïment i admiració que tots els pelegrins senten per ell donaren a la celebració un ambient de joia i germanor intensa.

Esperem que amb aquestes bones impressions el proper pelegrinatge que l'Hospitalitat te projectat pel mes de setembre, del 16 al 21, serà, com altres anys, d'un èxit esclatant.

JAUME ARMENGOL

LA HORMIGA DE ORO,
Presenta un llibre que és una lliçó d'optimisme i sentit cristià de la vida. Una lectura ideal per aquestes vacances.

"El Reto de la Confianza"
De
Carlos Moreno Pérez

213 pàgines
Preu 580 pessetes

EDICIONES SIGUEME

Venda i distribució
Libreria La Hormiga de Oro
Avda. Porta de l'Àngel, 5 - 08002 Barcelona

És un llibre per recomenar-lo als que no creuen o als que encara creuen, però comencen a perdre la fe. No solament en Déu, sinó en l'amor a l'esposa, als fills, a l'amor de cada hora, de cada instant. És un llibre que agradarà tant els grans com els joves. Per a tothom amb fe, humor i alegria.

FETS I CRITERIS Les vacances

El fet de les vacances laborals, que al nostre país coincideix amb l'arribada dels turistes, és a dir, d'aquelles persones d'altres països que vénen a passar les vacances a casa nostra, em porta a escriure aquestes senzilles reflexions.

La interrupció llarga i periòdica del treball és un fenomen generalitzat que s'ha anat imposant en la nostra societat moderna per donar resposta a la necessitat de descansar.

El nostre sistema nerviós està més gastat que abans pel ritme de l'existència, pel soroll, per la velocitat, per l'impacte constant de notícies i per les moltes sotragades que marquen avui la vida social.

Les vacances ens proporcionen una ocasió per recuperar el sentit de l'equilibri, la serenitat psicològica i un exercici més espontani de la nostra llibertat.

Les vacances, ¿són temps perdut? De cap manera, perquè són necessàries per a la nostra salut física, psicològica i espiritual. Dit això, hem de saber "perdre el temps" durant les vacances.

El pare Teilhard de Chardin deia que "el temps no és res; l'ús del temps ho és tot". Aquest criteri s'ha d'aplicar principalment al temps de vacances per tal que aquest temps sigui emprat amb llibertat, espontaneïtat i mesura.

No aniria malament que s'organitzessin uns curssets breus per aprendre a "fer vacances". El servei de Casals, Colònies i Clubs d'esplai ofereixen a infants, a adolescents i a joves una varietat de "tècniques" i d'orientacions per a unes bo-

nes vacances.

Cadascú ha d'examinar-se a si mateix i ha de conèixer el seu temperament per saber quina classe de vacances necessita, sigui per reposar, sigui també per expansionar la seva energia nerviosa: jocs, esport, passeig, distraccions, converses, lectures.

Si no fem vacances en l'ambient de repòs i amb l'expansió necessària no posarem pas remei al nerviosisme, al malhumor, a la subceptibilitat i a la irritació. Les vacances han d'ajudar-nos a recuperar les "virtuts" o les energies espirituals que necessitem per comportar-nos amb equilibri personal i amb llibertat d'esperit.

Les vacances ben "aprofitades" són antídote a l'automatisme que insensiblement o visiblement marca la vida de la societat moderna i de les persones.

Temps de vacances, temps d'esplai, de repòs, d'expansió, d'exercici físic, de comunicació i de diàleg amb persones diverses i en contacte amb altres ambients.

Vacances d'estiu, platja o muntanya, lloc quiet o viatge, esport enèrgic o lleuger, expansió per canvi total d'activitat o per exercici fort i intens.

Gaudim de les vacances possibles i de les més adients, però no oblidem una regla d'or: les vacances són per a la persona i no la persona per a les vacances.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

P. Emilià Tardif, missioner del Sagrat Cor:

"Si no hi ha evangelització només pregar pels malalts seria un ministeri incomplet"

MADRID.—L'apòstol Pere —ens explica el llibre dels Fets— curà el paralític de la porta del temple dient-li: "No tinc or ni plata. Et dono el que tinc. En nom de Jesús, aixeca't i camina". A l'igual que el paralític, el pare Emilià Tardif fou curat. Acte seguit, entrà en la Renovació Carismàtica, rebé el carisma de curació i recorre el món predicant l'Evangeli a tot-hom.

—Quina és la seva experiència personal de curació?

—Estava treballant de missioner a Sant Domingo i vaig emmalaltir de tuberculosi pulmonar aguda. Em portaren al Canadà, el meu país, en un hospital molt especialitzat en la tuberculosi. Allí m'examinaren amb molta atenció i els metges decidiren que era una tuberculosi pulmonar en els dos pulmons, i que amb un any de tractament podria sortir de l'hospital. Abans de començar el tractament vaig rebre la visita de cinc laïcs d'un grup d'oració carismàtica que venia a pregar per mi. En aquell temps no estava en la Renovació Carismàtica. Em burlava d'ells. Ho trobava un xic estrany. Però, com que estava malalt i en

un hospital, i s'oferiren a pregar per mi, vaig acceptar. M'imposaren les mans, en la meua habitació. Em sorprengué molt. Em digueren: "Es el que diu l'Evangeli: 'Imposaran les mans als malalts i aquests seran curats'". Vaig veure que la porta estava oberta i, parant l'oració, vaig demanar-los-hi que la tanquessin. Ho feren, però ja el Senyor havia entrat. Em curà sense cap medicina. Els metges m'examinaren i certificaren la meua curació. Un any després, i havent entrat en la Renovació Carismàtica, vaig rebre del Senyor el carisma de la curació de malalts.

—Es l'oració un mitjà eficaç per a la curació dels malalts?

—Resem demanant al Senyor, pel poder de les seves santes llagues. Es quelcom revelat a Isaïes, quan diu parlant del Mesies: "Ell ha prèst totes les nostres dolències i per les seves santes llagues som curats". Llavors, demano al Senyor pel poder de les seves llagues, que curi malalts en l'assemblea i que vingui a acompanyar amb signes la Paraula que estem predicant en el seu nom, com Ell ho ha promès.

—El fonamental és l'evangelització...

—Sí. Si no hi ha evangelització, només pregar pels malalts seria un ministeri incomplet, perquè

"No es qüestió solament d'alleujar la persona que pateix, sino de manifestar la seva victòria sobre el pecat"

el Senyor dona signes per a acompanyar la seva Paraula, per a edificar la seva Església; no és solament per a alleujar a la persona que pateix, sino per a manifestar la seva victòria sobre el pecat, sobre la mort. Llavors, més que tot, el Senyor realitza aquests signes perquè la fe del Poble de Déu s'estava refredant i aquests signes mouen a la multitud. No és una casualitat, és una necessitat.

—Ha parlat de que rebé el carisma de la curació de malalts. Què són els carismes?

—Els carismes són dons espirituals especials que l'Esperit Sant

ens dona per a construir la comunitat. L'Esperit Sant dona molts carismes. Avui l'Església, viu una nova profusió dels mateixos, com són el de la curació, el de miracles, el de profecia, el de pastor, el d'evangelitzador. Existien carismes en l'Església primitiva, però avui s'estan renovant, com el de llengües. Els carismes no són senyal de santedat. L'ús del carisma, que Déu lliurement, ens santifica perquè ens obliga a servir amb amor. És un do gratuït per a posar al servei dels demés. Aquests dons enforteixen l'evangelització, ajuden a la gent a creure.

—Els recés són multitudinaris. Per què acudeix la gent?

—És clar que la gent hi va atreta pels signes que passen. Jo sempre dic: no importa el motiu pel qual acudeixen. L'important és que hi siguin i els hi poguem anunciar l'Evangeli. Molts van amb la idea de curar-se físicament i reben la gràcia de la conversió. Així era la pastoral de Jesús: anunciava a la multitud el Regne de Déu i donava signes de què havia vingut a vèncer el món de les tenebres. Jesús destrueix el pecat perdonant-lo, i destrueix les seves conseqüències que són la malaltia i la mort.

—Aquesta voluntat de curació no és contrària al valor redemptor del dolor que ha ensenyat l'Església durant segles?

—La malaltia ve del pecat original. No és voluntat de Déu que estiguem malalts. Déu castiga el pecat original amb la malaltia i la mort. Però no estaven als plans de Déu ni la malaltia ni la mort. Llavors, l'ensenyança de l'Església sobre el valor del sofriment s'ha de mantenir. Hem de dir als malalts: Jesús cura a molts, però a altres els hi demana que acceptin el seu sofriment i com diu Sant Pau, "completeu en el nostre cos els que falta a la Passió de Crist.

(ABC)

LA MARE DE DÉU A LES NOSTRES LLARS

PENTECOSTA 1987 - ANY MARIÀ - ASSUMPCIÓ 1988

CATALUNYA CRISTIANA us ofereix:

La imatge de la Mare de Déu "Benaurada".

✓ Terracotta policromada original de "Petites Soeurs de Bethlem".
Preu: 12.000 Ptes.

✓ L'estampa reproduint la mateixa imatge, amb l'oració de l'Any Marià.
Preu 5 Ptes. la unitat / 450 Ptes. el centenar.

✓ El "poster" reproduint també la mateixa imatge. Preu: 100 Ptes.

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili Població DP.....

Desitja adquirir:

Quantitat

☐ Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes.

☐ Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar

☐ Posters a 100 ptes. la unitat

Abonament per gir ☐ , taló ☐ , o personalment ☐

ptes.

ptes.

ptes.

Total

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A.

08010 - BARCELONA

El nostre setmanari, organitzà, el passat mes de juny, un viatge a Tunísia. L'objectiu era seguir el rastre de Sant Agustí en el XVI centenari de la seva conversió. Aquest il·lustre personatge es convertí a finals de juliol del 386 i el 24 de març de l'any següent rebé el baptisme, a Milà, de mans de Sant Ambrós. Amb tot, el pelegrinatge es transformà sovint en silenci i reflexió. Perquè de la cristiandat, tan florent, d'Àfrica del Nord no en queda res. Tunísia és un país islàmic i, hom no troba, a penes, signes cristians vius. Un s'imagina com seria la vida dels cristians en la romanitzada província —és sorprenent el que resta dels romans— i admira la sala paleocristiana, del Museu del Bardo, que els guies passen sense cap atenció. Fou en aquest museu, on es conserven meravellosos mosaics romans —realment esplèndits— que vaig adonar-me d'un mapa en el qual figuraven nombroses excavacions paleocristianes que mai no ens foren mostrades en el nostre recorregut. Val a dir que, com a cristians, el nostre viatge ens imposà molta humilitat. Érem pagans en una terra d'adoradors d'Al·là, país que havia estat una de les millors joies de l'Església catòlica. Avui resten records oblidats i cinquanta-dos missioners a tot el país, amb una tasca eminentment testimonial i sense esperances de conversions.

Barcelona-Tunis

Vint-i-vuit persones ens disposàvem a sortir de Barcelona cap a la ciutat de Tunis. La primera sorpresa fou el retard de l'avió: el vol s'ajornava dues hores per raons tècniques. Era l'inici de quelcom que després descobriríem: que per als tunissencs el temps té un altre ritme. Així aterràrem a la capital a les 0,15 hores. Teníem una visió nocturna de la

Vàrem seguir les petjades

Ruïnes romanes de Sbeitla

ciutat. Belhassen, el guia musulmà que ens acompanyà durant tot el trajecte, ens esperava a l'aeroport —modest aeroport— i ens acompanyà a l'hotel.

L'endemà visitàrem Cartago. Una gran impressió. Les termes posen de manifest l'esplendor que havia tingut la ciutat en temps de la dominació romana. Un del grup deia davant les columnes de les termes: "Ara m'adono del que és una obra de romans". Cartago és a prop del mar. Un mar amb una llum especial. Es la Mediterrània nostra, però hi ha una altra llum i una blavor diferents. Àdhuc les pintures "pop"

dels "suks" tenen una lluminositat especial: la de Tunísia.

A Cartago rememoràrem sant Agustí. En aquell indret fou universitari allí havien tingut lloc molts concilis en els quals participà el bisbe d'Hipona. Una petita cripta, descurada i sense llum feia avinent un passat cristià. Cartago, també la dels romans, no resistí la devastació. L'expressió "delenda est Cartago" (Cartago s'ha d'esborrar) s'ha acomplert en diverses ocasions.

De Cartago, després de la visita a Bou Said —un indret meravellós, destinat al reclam

turístic amb la intenció que el primer dia ja comprin records—, l'autocar ens menà a Kairouan. Es la quarta ciutat santa de l'Islam. Impressionant la Gran Mesquita. Admirable la mesquita del Barber. Allí, sota una cúpula meravellosament calada, el nostre guia, amb fervor missioner, ens explicà què era l'islam. Fervors a part, m'interessà moltíssim sentir, de boca d'un fidel musulmà, l'explicació de la seva religió. Ho vaig

agrair. L'endemà, a l'autocar, vaig poder contrastar la seva religiositat i la nostra. A Kairouan hi ha també una artesia dedicada a la fabricació de catifes. A bon preu!

El desert

Seguint la ruta, Sbeitla ofereix la meravella de les restes de l'antiga ciutat romana. I hom prossegueix cap a Tozeur,

L'Islam

Visitar Tunísia és posar-se en contacte amb l'Islam. Es ben bé un element d'identitat. I sembla tenir vigoria. Als no creients —en aquest cas nosaltres cristians— sempre se'ns impedi d'entrar a les mesquites. Ni descalçant-se no era possible l'accés. Havíem de mirar des de la porta.

L'islam és una religió monoteista nascuda cap al 600 després de Crist. El seu fundador és Mohamad. Ell parlava d'unes visions rebudes d'Al·là, que vol dir Déu. Es considerava el profeta d'Al·là. Ell, amb la doctrina de l'Alcorà, cloïa les revelacions de Déu des d'Abraham a Jesús. L'islam era, segons el seu fundador, una religió de plenitud.

El nostre guia ens explicà, a la mesquita del Barber, de Kairouan, les obligacions religioses dels fidels islàmics: 1ª reconeixement d'Al·là per una professió de fe; 2ª pregar cinc vegades al dia de cara a la Meca, la ciutat santa de l'Islam; 3ª donar almoïna als pobres; 4ª jejunar, de sol a sol, durant el mes de ra-

madan; 5ª anar de pelegrinatge a la Meca, si hom té mitjans, almenys un cop a la vida. Recordi's també que l'islam prohibeix la imatgeria.

Fou interessant l'explicació del guia. Perquè ell era practicant i perquè així penetràrem en la lògica d'aquesta religió. Una bona lliçó per a no fer caricatures de cap expressió religiosa i per adonar-se també del valor del cristianisme. Personalment es refermà la teologia fonamental sobre el cristianisme en la comparança d'una altra creença.

Un pare blanc, missioner, ens exposava la dificultat de conversions de l'islam al cristianisme. També ens remarcava les implicacions sociològiques.

El contacte amb la religiositat islàmica, determinant de gran part del capteniment dels habitants de Tunísia, fou un element enriquidor del nostre viatge.

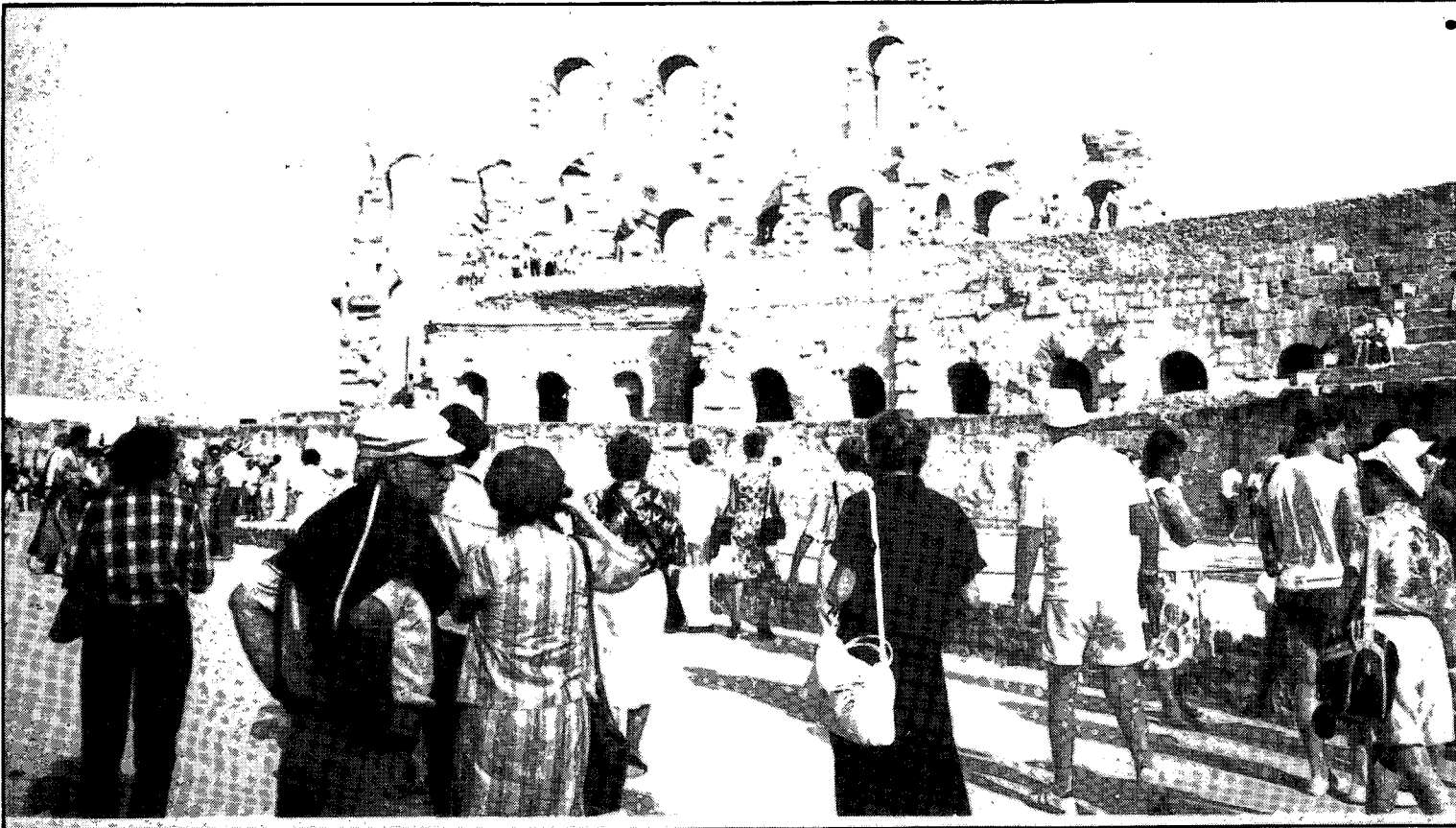
J.G.V.

Catedral de Tunis

hi organitzà un viatge

de Sant Agustí a Tunísia

Amfiteatre romà de Djem

les portes del desert. Aquí comença una altra història: la visió del desert.

El matí del dia 8 de juny el vam iniciar gojosament amb un passeig a l'om de camells. Visitàrem, amb aquest mitjà de locomoció, un oasi de 400.000 palmeres. Tota una experiència que deixà les seves marques! Seguirem cap al Chott el Djerid i travessarem aquest vast llac salat. El desert! Immensa panoràmica! Miratges i

tot! El desert imposa, fa respecte. Ara entenem què vol dir l'espiritualitat del desert. Solitud, calor, dificultat de pervivència.

Aquesta visita, de tot el país, ens apropa ara als berebers, els pobladors més primitius. A Matmata veiem els habitatges troglodites, forats a la roca d'aproximadament 15 m de diàmetre i 10 de profunditat. A Medenins admirem les

"ghorfas", cambres excavades també a la roca, anacrònicament futuristes. Tothom intenta vendre't coses.

Djerba i retorn

Tornant amunt ens dirigim cap a l'illa de Djerba, l'anomenada illa d'Ulisses —per allò dels cants de sirena—. Un castell espanyol, dels segles VIII al XIV, antiga ciutat almogà-

var, davant del Mediterrani, ens porta el record de la nostra terra. Novament en el ferry i retorn al continent. Impressiona l'amfiteatre romà de Djem, més ben conservat que el Colosseu de Roma. A Monastir el futur mausuleu del president Burguiba. Estil dictatorial. Dinar a Sousse, on ens espera el català Lluís Poblet. Ens conta moltes coses dels viatges que sovint fa a Tunísia per motius laborals. Ens admira la

mena de Marbella que els de l'Àrabia Saudí han construït a la platja.

Novament Tunis. El viatge està a punt de cloure's. Esplèndida la visita al Museu del Bardo. Compra dels últims records i anada a la plaça de Barcelona. Té un monument de Fàbregas de Sentmenat on hi ha plasmada la sardana. Al matí ens entrevistarem amb el pare blanc espanyol, Francisco Donaire, que viu a Tunis des del 1956. Ens parlà de Sant Agustí i de la problemàtica missionera. Retorn a Barcelona amb quatre hores de retard.

Algunes impressions

Ens impressionà la visita d'un país realment divers del nostre. Meditàrem sobre un passat cristià esborrat. Això fa pensar. Més a una gent europea que també tenim una crisi cultural. Erem pagans en un país islàmic. Cada dia celebràvem l'Eucaristia, pregàvem junts i reflexionàvem sobre sant Agustí. Només el darrer dia poguérem celebrar en un temple: la catedral colonial de Tunis. El sistema de vida, els costums, el nivell cultural, l'art, l'olor de llessamí... Una colla de contrastos que atreïen la nostra atenció. I una cosa molt important: la bona avinença del grup. Abans de marxar de Barcelona ens coneixíem molt poc. Crec que va funcionar allò que la comunitat cristiana està formada prèviament. L'amabilitat dels companys de viatge fou esplèndida. Hom valora també l'anar en grup a una terra estrangera. El grup dona seguretat. Un viatge veritablement excepcional!

JOAN GUITERAS
i VILANOVA

Una personalitat gegantina

Atansar-se a Agustí d'Hipona fa respecte. Hom s'adona que es troba davant d'una personalitat gegantina. Amb una influència molt forta en l'Església d'occident.

La seva obra escrita és ingent. Un retòric erudit que posà tota la seva intel·ligència i el seu cor a favor de Jesucrist. L'itinerari, però, no fou fàcil. Una conversió que ell procurava retardar i que, amb llàgrimes, era suplicada per les pregàries de la seva mare, santa Mònica. És el llibre de "Les Confessions" el que ens relata la intimitat d'Agustí en la recerca de la veritat.

Una conversió singular

La conversió d'aquest buscador de veritat, model per a molts que avui cerquen, fou especial. "Perquè no es tractà d'una conquesta de la fe catòlica, sinó d'una reconquesta. L'havia perdut, convençut, en perdre-la, de no abandonar el Crist, sinó només l'Església" (Joan Pau II).

La piadosa Mònica l'educà cristianament. No fou batejat. El fet de l'educació materna possibilitarà el seu retorn. Ell mateix dirà que havia tornat a "la religió que m'havia estat infosa de petit i que havia entrat fins a la medul·la del meu ésser."

La lectura de l'"Hortensi", de Ciceró, li desvetllà l'anhel per a la Veritat. Però el va trabant l'oposició entre raó i fe, el contrast entre Crist i l'Església, l'alliberament del pecat amb la negació de la responsabilitat humana. Agustí, home de caràcter

emotiu, no sap fer síntesi. La seva raó el domina. A poc a poc, anirà adonant-se de tot. El camí, però, serà lent. Convertit, esdevingut pastor d'Hipona, demanarà humilitat als intel·lectuals. Exigirà, recolzat en la seva experiència, que hom doblegui la seva raó davant del misteri.

Agustí, purità, es féu maniqueu una bona temporada. La recerca del camí de la veritat l'anà alliberant. A poc a poc, en l'Escriptura, trobà allò que anhelava tant. I rebé el baptisme. Un esdeveniment que alegrà l'Església i el cor de la seva Mare, santa Mònica.

Al servei de l'Església

Després del baptisme, el nostre sant decidí servir el Senyor amb els seus amics. Per això anà a Tagaste, la seva pàtria. Renuncià allí als seus béns i "viví per a Déu en dejunis, pregàries, bones obres, meditant dia i nit la llei del Senyor". Somniava de dedicar-se a l'ascetisme, a la contemplació i a l'apostolat intel·lectual.

Però, al cap de tres anys, volia fundar un monestir a Hipona. I troba el sacerdot. No obstant, fundà el monestir, on visqué i d'on sortiren molts sacerdots i molts bisbes per a tota l'Àfrica. Al cap de cinc anys era consagrat bisbe. Sempre mantingué l'ideal de la santedat. I s'afanyà per la difusió de l'Evangeli.

Agustí esdevingué un generós home d'Església. Per ella es fatigà, discutí, aconsellà, escriví... I la se-

va obra tingué una gran influència. Encara avui cal reconèixer-la. La seva santedat és model per als cristians del segle XX.

Actualitat d'Agustí d'Hipona

Joan Pau II, el 28 d'agost de 1986, dia de la festa de sant Agustí, publicà una carta apostòlica en el XVI centenari de la conversió d'aquest doctor i bisbe. En ella mostra l'actualitat d'Agustí per als homes del nostre temps. En efecte, l'itinerari agustinian és una crida a viure en la veritat. Molts elements de la seva vida tenen encara vigència.

Les qüestions fe-raó, Déu-home, Crist-Església, llibertat-gràcia... són un problema ben viu avui. Agustí, un gran racionalista —en realitat el racionalisme és un enorme materialisme—, té molt a dir. Les seves "Confessions" poden ser, ben bé, un ajut per als qui cerquen sincerament.

Agustí ensenya als cercadors de la veritat que no desesperin de trobar-la. Als teòlegs els mostra el valor de llur tasca. Als pensadors els recorda l'objecte doble que ha d'ocupar la ment humana: Déu i l'home. Als homes de ciència els exhorta a reconèixer els vestigis de Déu en la creació. Als polítics els crida a procurar la pau. Als joves els fa palesa la seva gran trilogia: veritat, amor i llibertat; els diu que no retardin el sí a Déu.

J.G.V.

CALENDARI

Diumenge, 26 de juliol. XVII del temps ordinari. Sant Joaquim i Santa Anna, pares de la Mare de Déu. Santa Exuperia, màrtir. El sol surt a les 4,39 i es pon a les 7,17 (hora solar).

Festa major a Blanes, Estarlit, Llavorsí, Portbou i El Vendrell.

Dilluns, 27 de juliol. Sant Cugat i Sant Pantaleó, màrtirs; sant Bertold, abat, santes Juliana i Semproniana, màrtirs.

Festa major a Mataró.

Dimarts, 28 de juliol. Santa Caterina Tomàs, verge. Sant Nazari i sant Cels, màrtirs.

Festa major a Fortià.

Dimecres, 29 de juliol. Santa Marta, verge. Sant Olaf, rei, màrtir. Sant Adam.

Dijous, 30 de juliol. Sant Pere Crisòleg, bisbe doctor; els sants Abdón i Senén (Nin i Non), màrtirs.

Festa major a Gallifa, Morell, Orrius, Sarraí i Vilallonga.

Divendres, 31 de juliol. Sant Ignasi de Loyola, fundador; sant Fabi, màrtir i sant Germà, bisbe.

Festa major a Sort.

Dissabte, 1 d'agost. Sant Alfons Mª de Liguori, bisbe doctor; sant Fèlix, màrtir, Santes Fe, Esperança i Caritat, màrtirs.

Festa major a Alella, Cabrera de Mar, Constantí, Gerri de la Sal, Sant Feliu de Guíxols, Sant Feliu de Pallerols, La Selva de Mar, Tírvia, Torelló i altres pobles.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

26 de juliol. Diumenge de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: 1R 3,5,7-12, S 118, segona Rm 8,28-30, tercera Mt 13,44-52.

27 de juliol. Dilluns de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 32,15-24.30-34, S 105, segona Mt 13,31-35.

28 de juliol. Dimarts de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 33,7-11;34,5b-9.28, S 102, segona Mt 13,36-43.

29 de juliol. Dimecres. Santa Marta. Lectures: Primera 1Jo 3,14-18, S 33, segona Jo 11,19-27.

O bé: Lc 10,38-42.

(Ex 34,29-35, S 98, Mt 13,44-45).

30 de juliol. Dijous de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Ex 40,14-19.32-36, S 83, segona Mt 13,47-53.

31 de juliol. Divendres de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Lv 23,1.4-11.15-16.27.34b-37, S 80, segona Mt 13,54-58.

1 d'agost. Dissabte de la setmana XVII de durant l'any. Lectures: Primera, Lv 25,1.8-27, S 66, segona Mt 14,1-12.

Litúrgia de les hores:

Setmana I

D'ACÍ I D'ALLÀ

El poeta

Aplicant la teoria de Piaget del pensament infantil crec poder dir que el poeta ve a ser infant perquè posa o projecta les seves emocions a allò que contempla. Potser no s'ha adonat que, encara que ell parli als pics d'una muntanya o a una alzina centenària, ni aquells ni aquella no li diuen ni ase ni bèstia. La Mila, la donadolescent de la novel·la SOLITUD, només veu la faç amable, riallera i maternal de la Natura, fins que, un mal dia, allò tan líric muntanyenc, té un desenllaç de tragèdia. El poeta i l'enamorat miren les coses al mirall de la seva imaginació, mirall que la vida, tard o d'hora, s'encarrega d'esquerdar. Tot, per a mi, és poètic si holligo amb el Creador, com ho fa Sant Joan de la Creu. Deslligat de Déu, —pensament de Lucreci— l'univers és, per a mi, prosaic i mut. Em fa paúra. Si Déu no existeix, tinc por.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de L'Estany

HOMES I INSTITUCIONS

Alumnes de la Facultat de Teologia de Catalunya

Ordenació sacerdotal de tres franciscans conventuals

El passat dissabte, 27 de juny, a les 8 de la tarda, a la parròquia conventual de Santa Clara de Madrid, foren ordenats preveres, Juan Miguel Vicente, Mariano Merino i Constantino Pérez, tots tres franciscans menors conventuals. Presidí la cerimònia d'ordenació, monsenyor Francisco José Pérez Fernández Golfín, bisbe auxiliar de Madrid.

Els tres han cursat els estudis teològics a la Facultat de Teologia de Catalunya, encara que actualment, només Constantino forma part de la fraternitat conventual de Barcelona i, a més, fa la llicenciatura en Sagrada Escriptura a la mateixa Facultat. Per la seva part, Juan Miguel realitza també estudis de llicenciatura en exègesi bíblica a l'Institut Bíblic de Roma, i Mariano exerceix el seu ministeri pastoral a la parròquia conventual de la Mare de Déu dels Desemparats de Sevilla.

Donat que els tres neo-sacerdots procedien de fraternitats conventuals diferents, la celebració litúrgica congregà entorn l'Eucaristia un grup nombrós de fidels i catequistes de Barcelona, Sevilla i Roma. Els representants d'aquests fidels i catequistes donaren testimoni davant el bisbe que els nous preveres eren dignes de rebre el sagrament de l'orde. Igualment, en el moment de les ofrenes, alguns membres de les diverses comunitats conventuals reunides oferiren productes i objectes típics de les seves respectives terres.

En conjunt, la cerimònia —que comptà amb la presència de 35 sacerdots que concelebraren amb el bisbe— suposà un moment inoblidable d'alegria i de goig,

tant per a les famílies dels neo-sacerdots com per a la província religiosa conventual espanyola, que ha vist en menys d'un any com cinc dels seus membres

han rebut el sagrament de l'orde.

LUIS E. LARRA LOMAS
cfm. conv.

ADULTS EN LA FE

L'encíclica
"Redemptoris Mater"

(Notes per a la lectura)

JOAN GUITERAS I VILANOVA

de l'Església pelegrina. Consta d'aquests apartats: 1) L'Església, Poble de Déu arrelat a totes les nacions de la terra, 2) El camí de l'Església i la unitat de tots els cristians i 3) El Magnificat de l'Església en camí. Un s'adona fàcilment que la reflexió sobre Maria reverteix en recapacitació sobre la missió de l'Església. La música aquí és universal i ecumènica. Una simfonia que es presagui d'una somniada realitat. Un estímul per a una Església, tipificada en Maria, que és sagrament universal de la salvació i comunió fraterna. Un aplec que canta —que viu— el càntic del Déu que fa meravelles i que mira els pobres. Un himne que és un imperatiu de fidelitat. La part III és referida a la *Mediació materna*. El Pontífex Romà aprofundeix la teologia de la co-redempció de Maria destacant: 1) Maria, Esclava del Senyor, 2) Maria en la vida de l'Església i de cada cristià i 3) El sentit de l'any marià. En aquest de la col·laboració de la Verge a la salvació hi ha una teologia aprofundida. Tot en funció del Crist, l'únic Mitjancer. El paper de Maria —privilegiat— és reflexionat acuradament. Una conclusió, amarada de goig i d'esperança, acaba el document.

El mètode

Es tracta de referir-se als ensenyaments del concili i

de desenvolupar-los. Segons els comentaristes, caldria parlar d'un ensenyament de tipus espiritual, d'una "catequesi", inspirada en la Bíblia, la Tradició i els documents del Vaticà II. Aquesta realitat la dona una simple lectura del text papal. Tot això és aprofundit i determinat. Cal, doncs, parlar d'un aprofundiment bíblic a la llum de la més genuïna tradició viva de l'Església. I s'ha d'afirmar un desenrotllament teològic de determinats aspectes, el més important dels quals seria la concreció de la mediació especial de Maria en l'obra redemptora.

Es en això mateix que l'esquema, abans exposat, troba el seu paral·lel en les afirmacions del concili del nostre segle. Adhuc el mateix títol, "La Mare del Redemptor", el Papa l'ha manllevat de diversos indrets de *Lumen Gentium*. Noti's també, a l'hora de llegir l'encíclica, que el Papa procedeix a manera de cercles concèntrics en la seva exposició.

El pensament fonamental

Un comentarista l'afirma així: "La qüestió fonamental, subjacent al desenvolupament de l'encíclica es destaca clarament, no obstant la complexitat orgànica dels diferents temes. Heus-la ací, diversament formulada: **Com definir la Verge Maria?** Qui és la Mare del Redemptor? Quin és el seu paper en el pla de la salvació i en l'Església, avui?"

"Cada subtítol aporta una resposta motivada a aquesta única qüestió: Maria és 'la plena de gràcia'. És la 'benaurada', perquè és 'la que ha cregut'. És la 'Mare de Déu', també, per la seva mediació maternal, 'la Mare dels homes' i 'la Mare de l'Església'. Per això, l'Església i cada home, avui, l'han de reconèixer com a tal". (B. Billet).

A la llum del que acabem de dir, la lectura de l'encíclica ajudarà. L'esforç, com el de l'ascensió a una muntanya alta, es veurà recompensat. I Maria, més ben compresa, ens endinsarà en el misteri del Crist Salvador.

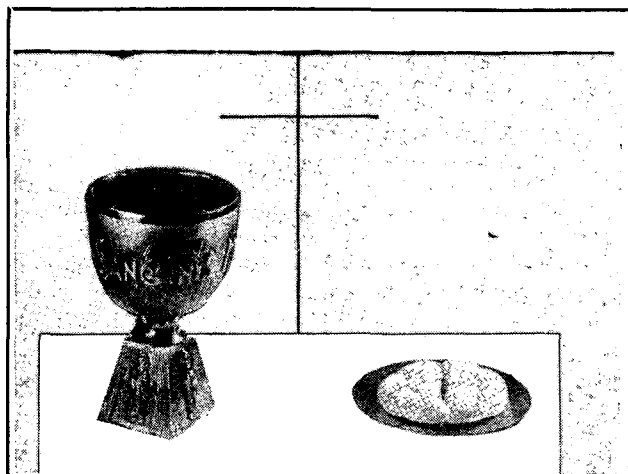
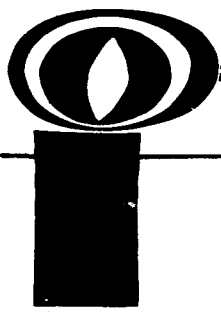
Encara unes altres notes sobre l'encíclica "La Mare del Redemptor". Amb el desig d'animar a llegir-la. Perquè, en realitat, és una circular del successor de Pere a cada cristià. Perquè enguany hem d'aprofundir el rol de Maria en el misteri de la redempció del món. Perquè la figura de la Verge té una especial relació amb cada seguidor de Crist. Perquè és un punt teològic cabdal que el concili Vaticà II subratllà, amb força, a l'interior de la constitució dogmàtica sobre l'Església. Una lectura que cal fer arran d'aquest document que impel·lia l'Església a preguntar-se qui era i quin paper havia de tenir en el món. En definitiva, un problema d'autocomprensó eclesial que s'il·lumina amb la "Theotokos" —la Mare de Déu—. El camí que mena cap a Crist.

Em plau mencionar les paraules d'un autor: "En el quadre de l'any marià, en una perspectiva volgudament ecumènica, Joan Pau II vol ajudar els cristians a conèixer millor els ensenyaments del Vaticà II sobre la Verge Maria: a comprendre més bé el seu lloc únic en el misteri de Crist i de l'Església i en la seva vida personal, per raó del seu lligam en Crist amb tota la humanitat, al llarg del seu pelegrinatge terrenal". El Papa desitja així que hom en tregui totes les conseqüències concretes per aquest Advent de l'any 2000 que marca el terme del segle XX.

L'esquema

Es important, per a una bona lectura —recomano que es faci pausament i no de cop— és bo tenir un esquema. L'esquema o índex és com tenir el planell d'una ciutat. Conegut aquest, hom es mou més bé pel seu interior.

La divisió de l'encíclica és així: **Introducció. I part: Maria en el misteri de Crist**, on s'exposa: 1) Plena de gràcia, 2) Benaurada la qui ha cregut i 3) Aquí tens la teva mare. Com es pot esdevinar tot té un to enormement bíblic, que dona una bona fonamentació a la persona de Maria en tant que Mare del Salvador i dels salvats. La II part té aquest títol: *La Mare de Déu en el centre*

"HAS DEMANAT DISCERNIMENT"

La pregària de Salomó agrada Déu perquè deriva de la humilitat i expressa una valoració autèntica dels dons de Déu: "saber escoltar" per poder fer justícia. L'actitud del rei "savi" anuncia la que Jesús posa com a exemple en les dues primeres paràboles: valorar el Regne de Déu per damunt de tot.

**Lectura del primer llibre dels Reis
(3:5,7-12)**

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Salomó, en un somni durant la nit, en el santuari de Gabaon, i li digué: "Digues-m' què vols que et doni". Salomó li respongué: "Senyor, Déu meu, vós m'heu fet rei a mi, servent vostre, perquè ocupés el tron de David, el meu pare, però sóc encara un jove que no sé conduir la gent, i em trobo enmig del poble que vós heu elegit, un poble que ningú no és capaç de comptar, de tan nombros com és. Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar, perquè pugui fer justícia al vostre poble i destriar el bé del mal; sense això, ¿qui seria capaç de governar aquest poble vostre tan considerable?"

Al Senyor, li agradà que Salomó li hagués demanat això, i li digué: "Ja que no demanes molts anys de vida, ni riquesa, ni la vida dels teus enemics, sinó discerniment per poder escoltar i fer justícia, jo et donaré això que demanes: et faré tan prudent i sagaç, que ni abans de tu ni després ningú no se't podrà comparar".

"COM ESTIMO LA VOSTRA LLEI, SENYOR"

A l'interior del salm 118, el més llarg del salteri, s'han buscat per al salm responsorial d'avui els textos que millor expressin l'amor per la Paraula de Déu. És l'actitud de Salomó, i és l'actitud que correspon als qui, com ell, "aprecien els manaments més que l'or i més que tot".

**Salm 118: 57 i 72,76-77,127-128,129-130
(R.: 97a)**

El Senyor és la meua heretat;
vull estar atent a les vostres paraules.
M'estimo més la llei
que surt dels vostres llavis,
que mil monedes d'or o de plata.

R.: Com estimo la vostra llei, Senyor!

Que el vostre amor em conforti,
com vau prometre al vostre servent.
Quan arribi la vostra pietat, jo tindrè vida,
la llei farà les meves delícies. R.

Jo aprecio els vostres manaments,
més que l'or i més que tot;
per això m'estimo els preceptes,
i m'aparto dels camins enganyosos. R.

És admirable el vostre pacte,
per això el té present la meua ànima.
La vostra paraula, explicada, dóna llum
i l'entenen els senzills. R.

"L'Apòstol"

Una experiència ben recent m'ha fet comprendre amb vivor espiritual la significació permanent de la lectura apostòlica en la litúrgia de la Paraula.

• Una experiència

Ha estat durant el curs d'estiu de l'Institut de Litúrgia, que s'ha organitzat a Barcelona durant les dues primeres setmanes del mes de juliol (com es fa aquests últims anys). El tema ha estat "La litúrgia de la Paraula de Déu", i els participants eren nombrosos, i especialment diversificats: preveres, religiosos, religioses, laics; tots ells, de maneres diverses, profundament interessats per la Paraula de Déu, i compromesos amb la seva transmissió. La diversitat ha estat també geogràfica: han participat alumnes d'Espanya i d'Amèrica, d'experiència de missió i de pastoral en barris conflictius, de zones rurals i de parròquies de gran ciutat...

Una tarda decidirem posar en comú les experiències de preparació de la litúrgia de la Paraula dominical, i confrontar-les mútuament. Ha estat magnífic! Hom pensava en aquell text del Fets dels Apòstols: "La paraula de Déu s'anava estenent i creixia el nombre dels creients..." (Fets 6,7). Especialment important fou l'explicació de com es prepara i se celebra la litúrgia de la Paraula en unes comunitats animades per unes religioses en plena selva del Perú. Per elles ha arribat fins aquells homes la Paraula de Déu, la Bona notícia de la salvació. En aquestes comunitats s'ha fet present històricament l'apòstol a través d'aquestes religioses, que tot i escoltant atentament les reaccions dels germans, se senten responsables de preparar intensament la seva explicació.

• La presència de l'Apòstol

La lectura apostòlica, en la litúrgia de la Paraula, té exactament la funció de donar testimoni, en el sí d'aquella comunitat, que està reunida i pot estar-ho com a comunitat eclesial, perquè Jesús ha enviat els apòstols. A l'origen de qualsevol comunitat cristiana, com a l'origen de qualsevol bisbe, hi trobarem sempre un

dels apòstols del Senyor. I les seves paraules, escoltades amb fe, tornen la comunitat a la seva situació específica d'Església que viu sota la Paraula de Déu. Li fan present el dia en que l'apòstol va arribar, portant l'evangeli...

Més encara: quan l'apòstol parla a la comunitat, moltes vegades li parla comentant i projectant la llum de la fe sobre situacions humanes, conflictives o esperançadores. Pensem en la carta als Gàl·lats, o en la primera carta als Corintis... L'anunci de Jesucrist i la realitat de la vida no estan pas dissociats, ben al contrari; de tal manera, però, que el misteri de Crist és sempre allò primer que cal contemplar, acceptar, viure. Quan en les nostres assemblees els que interpreten la Paraula tenen en compte les situacions reals en les quals viuen els membres de la comunitat, no s'allunyen pas de la tradició apostòlica, mentre aquesta il·luminació sigui el fruit de l'actualització de la Paraula de Déu. La presència de l'apòstol continua viva en la presència mateixa del bisbe, del prevere, del diaca, del "celebrant de la Paraula", de la religiosa que profetitza enmig dels germans...

Amb aquesta perspectiva ja ens adonem que la segona lectura no significa simplement un "assegurar" que es llegeixen les epístoles, sinó que significa el testimoni de l'apostolicitat d'aquella comunitat. Així com Déu ha parlat als pares per mitjà dels profetes, en l'antic testament, així també Crist ha volgut que l'apòstol el precedís, amb la seva predicació, allà on Ell mateix vol fer-se present, en definitiva. L'Apòstol —com anomenen els orientals aquesta lectura— precedeix l'Evangeli! Si l'Evangeli és presència de Crist, la 2.ª lectura ho és de l'Apòstol.

• Sant Jaume

Tot just ahir, al terme de la setmana, celebràvem la festa de sant Jaume, i el veneràvem, segons la litúrgia, com a peculiar intercessor per a conservar la fe en les esglésies d'Espanya. El desig que les nostres comunitats siguin més "apostòliques", és a dir, més conscients de professar la fe apostòlica que és la de l'Església una i santa, és una orientació per a la nostra pregària.

"DÉU ENS DESTINÀ A SER IMATGES VIVES DEL SEU FILL"

En poques paraules, Pau sintetitza el que desplegarà en l'himne introductori a la carta als Efèsis: el disseny amorós de Déu envers els homes, culminat en la configuració dels homes amb el Fill del seu amor. El text insisteix: "imatges vives del seu Fill". L'itinerari de la realització d'aquest disseny està marcat per tres etapes: cridar, fer justos, glorificar. És atractiu veure aquí un paral·lisme amb el procés de la iniciació cristiana: l'evangelització, el baptisme, la confirmació. En definitiva, és pel baptisme i la confirmació com esdevé "cristians", és a dir, imatges vives del Crist, Fill de Déu i germà nostre.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (8:28-30)

Germans, nosaltres sabem que Déu ho disposa tot en bé dels qui l'estimen, dels qui ell ha cridat per decisió seva; perquè ell, que els coneixia d'abans que existissin, els destinà a ser imatges vives del seu Fill, que ha estat així el primer d'una multitud de germans. El que els havia destinat, els crida, els fa justos i els glorifica.

"SE'N VA A VENDRE TOT EL QUE TÉ I COMPRA AQUELL CAMP"

Amb aquest text acaba el discurs de les paràboles, que s'ha llegit íntegrament a través dels tres diumenges darrers. De les diverses paràboles que conté, el leccionari vol destacar sobretot les dues primeres, amb la intenció de fer veure com Jesús demana una valoració del Regne com absolució sense ambigüitats. Una vegada més ressona l'avertència del sermó de la muntanya: "Busqueu primer el regne de Déu... Ningú pot servir dos amos!"

**Lectura de l'evangeli segons sant Mateu
(13:44-52)**

En aquell temps, Jesús digué a la gent: "Amb el Regne del cel passa com amb un tresor amagat en un camp. L'home que el troba, el deixa amagat i, content de la troballa, se'n va a vendre tot el que té i compra aquell camp."

També passa amb el Regne del cel com amb un comerciant que buscava perles fines. El dia que en trobà una de molt preu, anà a vendre tot el que tenia i la comprà.

[També passa amb el Regne del cel com amb aquelles grans xarxes que, tirades a l'aigua, arpleguen de tot. Quan són plenes, les treuen a la platja, s'asseuen i recullen en coves tot allò que és bo, i llencen allò que és dolent. Igualment passarà a la fi del món: Sortiran els àngels, destriaran els dolents d'entre els justos i els llencaran al forn encès: allà hi haurà els plors i el crui-xir de dents.

"¿Ho heu entès tot això?" Li responen: "Sí que ho hem entès". Ell els digué: "Mireu, doncs: Els mestres de la Llei que es fan deixebles del Regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues".]

LA BÍBLIA A L'ABAST

Atendre la paraula

Vull estar atent a les vostres paraules (v. 57b). La pregària que el rei Salomó fa al Senyor és una petició de seny: el nou rei demana seny per saber destriar el bé del mal, fer justícia i governar com cal el poble. I diu el rei: **Feu al vostre servent la gràcia de saber escoltar** (1R 3:9). Vet aquí un bon principi per a adquirir i consolidar el seny: saber escoltar. Escoltar què i a qui? Escoltar certament les paraules que diuen els altres. Les paraules del poble, la paraula de Déu. Aquesta actitud —saber escoltar— és d'entrada una prova d'amor. Amor respectuós amb els nostres interlocutors. Es reconèixer, no sols que els altres tenen coses per dir, sinó que són coses importants, que mereixen ser ateses i escoltades amb afecte. És també el que ens diu el salm responsorial: **Vull estar atent a les vostres paraules** (v. 57b). Déu té coses per a dir-nos. Coses importants. Val la pena d'escoltar-lo. I d'escoltar-lo amb atenció constant. No sols saber escoltar Déu, sinó voler estar pendent de la seva paraula. Això és molt més que el simple escoltar. Es estar a l'escolta, acollir, fer-se seva, atendre la paraula de Déu. Simplement és entrar en l'òrbita de Déu. Per això el salmista ens ha dit abans: **El Senyor és la meua heretat** (v. 57a). L'allusió al fet del repartiment de la terra promesa a cadascuna de les tribus d'Israel hi és manifesta. Tantmateix l'autor del salm —levita o no— prenent l'exemple de la tribu de Leví que, en el repartiment es quedà sense terreny propi, perquè la seva heretat era el Senyor, dóna un sentit de clara opció espiritual a aquesta frase i ens diu com ell renuncia a totes les possessions materials a canvi de posseir plenament l'esperit i l'observança de la llei de Déu. Fer aquesta

Estimar la llei de Déu

(Salm 118 -H. 119-: 57 i 72. 76-77.

127-128. 129-130. R.: 97a)

JOSEP M. ARAGONÈS

opció no és una decantació cap al legalisme, sinó que és optar per Déu, entrar de ple en la seva òrbita. Per això el salmista es manifesta decidit a estar pendent de la paraula de Déu. Aquesta és tota la riquesa que vol. **M'estimo més la llei que surt dels vostres llavis, que mil monedes d'or o de plata** (V. 72).

Seguir la paraula

La paraula de Déu no és un so més o menys modul·lat, més o menys racional. La paraula de Déu és revelació de la seva vida. Per això és també engendradora de vida. Així la paraula de Déu és norma perquè és camí de vida. I els camins són per a ser recorreguts. Si volem, doncs, tenir i fruir la vida de Déu, és precis que ens llancem decidits a seguir el camí de la seva paraula. El salmista es manifesta un bon seguidor d'aquest camí de vida. **Jo aprecio**

els vostres manaments més que l'or i més que tot; per això m'estimo els preceptes, i m'aparto dels camins enganyosos (vv. 127-128). Seguint aquest camí de la paraula de Déu es troba la salut i el reconfort en les nostres lluites. El salmista, que es declara un home sofrent (vv. 71, 75, 78, 85, 95...), i en els seus sofriments hi veu la mà misericordiosa de Déu que el crida a conversió (vv. 67-68 i 75), mira la llei de Déu com el millor remei de la humanitat. Remei que conforta i que, manifestant la gran pietat del Senyor envers els homes, els comunica felicitat. **Que el vostre amor em conforti, com va prometre al vostre servent. Quan arribi la vostra pietat, jo tindrè vida, la llei farà les meves delícies** (vv. 76-77). Vet aquí el seguiment del camí de la llei de Déu —el seguiment de la seva paraula de revelació i de crida a la conversió— esdevé el camí que comunica i assegura la vertadera felicitat del cor humà.

Ensenyar la paraula

Els mestres de la llei que es fan deixebles del regne del cel són com aquells caps de casa que treuen del seu cofre joies modernes i antigues (Mt 13:52). Aquesta miniparàbola de Jesús troba un bon comentari en el darrer verset del nostre salm responsorial: **La vostra paraula, explicada, dóna llum i l'entenen els senzills** (v. 130). Aquesta és la tasca que s'ha encomanat a tot cristià, però especialment als que han estat constituïts responsables de la paraula de Déu: el Papa, els bisbes, els preveres i diaques, però també els catequistes, els pares... La paraula de Déu ha de ser acollida, guardada en el cor amb fidelitat, observada amb amor, i també ensenyada amb afecte als altres, sobretot als més petits. I aquesta és precisament la tasca que s'encomana als catequistes: explicar la paraula de Déu perquè pugui ser acceptada, creguda i observada. Moltes vegades, els catequistes estan com decebuts davant del que en diuen el fracàs de la seva missió. Es quan creuen que se'ls ha encomanat de fer creients, mentre que la seva missió és simplement —i això ja és molt gran i important— la d'explicar la paraula de Déu perquè esdevingui llum en el cor i en la voluntat del catequizat. A aquest li pertoca després d'acollir i seguir la paraula de Déu, de ser creient, fent ús de la seva llibertat. El catequista és sols un que ha posat la llum de la paraula de Déu a l'abast dels germans. Un instrument de Déu al servei de la paraula i dels senzills. Per això la pregària del bon catequista hauria de ser aquella pregària de Jesús: **Us enalteixo, Pare, Senyor del cel i de la terra, perquè heu revelat als senzills els misteris del regne** (Mt 11:25).

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia

6 - Inclinatori per l'estudi de les ciències naturals

La vocació de Mn. Jaume Almera per l'estat sacerdotal era sincera, ningú no en va dubtar mai i ell prou que ho va demostrar amb tota una vida de fidelitat íntegra al seu sacerdoti. Però no vol pas dir això que, al mateix temps, no tingués també interès per les ciències; les dues coses no estan pas renyides. De fet ja des dels estudis secundaris va mostrar interès per les ciències naturals, o potser, sense tanta concreció, per la ciència en general. Al mateix temps que seguia els estudis del Seminari s'havia matriculat a l'Institut de Segon Ensenyament de Barcelona i hi havia obtingut el títol del Batxillerat en Arts el 25 d'octubre de 1867, quatre anys i mig abans de la seva ordenació sacerdotal.

Interès creixent per la ciència de la natura

No podem precisar-ho bé, però seria pels vots de 1868 que va caure a les seves mans l'obra de Sturm "Reflexions sobre la naturalesa", que es troba-

va a la biblioteca del seminari. És una obra que pot suscitar molts comentaris i precisament en Jaume Almera n'hi va fer: en un punt del llibre hi deixà escrit:

"Cal que se'n facin dos capítols" i més enllà encara, s'hi conserva una quantilla escrita pel nostre estudiant que diu, entre altres coses: "Espectacle de la naturalesa vist des d'una muntanya o d'una vall... la vista els relaciona tots amb l'home, tot li està sotmès i li serveix... La contemplació de la naturalesa és una deu de plaers..., dóna sempre un gaudi molt més agradable i persistent que els que reproduïx l'home amb les diversions que inventa. És escola del cor, mou a estimar els altres..." Aquest petit full sembla fruit de la reflexió del capítol on es troba, des de fa tants anys, ben protegit.

I no s'acontentà amb el títol de Batxiller en Arts. Veiem que el 22 de maig de 1869 obtenia el de Batxiller en Ciències, que li fou expedit per la Universitat Literària de Barcelona el 3 de juliol del mateix any.

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

Estudis superiors i primers treballs

En arribar al 1871, any anterior a la seva ordenació sacerdotal, rep de la Universitat Literària de Barcelona el títol de Llicenciat en Ciències Físiques el dia 10 de febrer, i el de Llicenciat en Ciències Naturals el 9 de maig.

Durant el curs 1871-72 fou nomenat regent de la càtedra de Retòrica al Seminari Conciliar, per una malaltia greu del titular. D'aquesta època no tenim més informació, ja que els papers del seminari van ser destruïts, però és clar que un curs de magisteri li devia proporcionar una preparació no menyspreable per a la seva tasca de professor de més endavant.

Poc després d'ordenat sacerdot ja rep diversos encàrrecs de part de la diòcesi. En els cursos 72-73 i 73-74 ensenyà Física i Química al Col·legi Ibèric de Barcelona, centre agregat a l'Institut de Segon Ensenyament d'aquesta capital.

Mn. Jaume Almera exercí a consciència aquest primer període de magisteri. Es va entusiasmar amb l'estudi de la química fins al punt que va voler traduir del francès un dels textos de més renom que aleshores es feien servir, les "Lliçons elementals de química moderna" de Charles Adolphe Wurtz, autor de rellevant personalitat en aquest camp. El llibre de 707 pàgines hagué de representar un gran esforç per al nostre jove professor que publicava el seu treball el mateix any de 1874, en què obtenia també el títol de doctor en Ciències Naturals amb la tesi "Sobre la teoria de la nutrició vegetal", llegida el 28 d'abril. Rebia el nou títol el dia 30 de juny, expedit per la Universitat Literària de Barcelona. És admirable l'activitat que

portava a cap el nostre home en aquesta època de la seva vida, ja que al mateix temps no descarrava pas el seu ministeri pastoral, i li havien encomanat la capella de les Religioses Escolàpies de Barcelona, càrrec que mantingué durant cinc anys. També dugué a terme la direcció espiritual de l'escola dominical de la Mare de Déu de la Mercè i el ministeri entre les classes obreres i malalts del Sant Hospital, on acudia sempre que hi era cridat. I tot això ho complia fent de professor, preparant la tesi doctoral i traduint una obra de text del francès! Certament no se li podia demanar més.

Encara hi hem d'afegir que no deixava tampoc els seus estudis eclesíastics. Veiem que l'any 1876 obtenia el títol de Llicenciat en Teologia al Seminari Central de València. I veurem constantment en la seva vida l'afany de referir a Déu tot el que portarà a cap en l'aspecte científic, subordinant sempre la ciència a la fe. El seu interès per la ciència és sobretot un interès apològic.

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres.

Sav 13,1

L'escultor Segundo Gutiérrez ha exposat a la sala "Claret" de Barcelona

El meu "carisma" es treballar la fusta

"Sent la fusta, la respecta, la transfigura, la converteix en flama, en agonia, en font d'amor, de compaixió i d'esperança". Això escriu el crític d'art, Arellano, d'en Segundo Gutiérrez, un escultor zamorà que ha exposat recentment a la sala "Claret" de Barcelona.

Segundo Gutiérrez és un sacerdot claretà que nasqué a Bretó de la Ribera (Zamora), estudià art a Santa Cruz de Tenerife, ampliant

Ballet en família.

estudis i tècnica a Caracas i a París. Gutiérrez fou guardonat amb el Primer Premi d'Escultura a Caracas l'any 1973. Ha exposat a les principals capitals d'Espanya i a distintes ciutats i països com Maracaibo, París, Brussel·les, Panamá, Caracas, Chicago, Roma, Manila, etc. Actualment té el seu estudi a Còrdova on resideix habitualment, si bé de manera esporàdica treballa com a missioner a Caracas, on el paisatge, les fustes i la gent veneçolana —diu ell— l'han ajudat sempre artísticament.

—El meu pare era fuster, molt treballador, i em va fer estimar la fusta. El meu pare, quan jo era petit, entre altres coses, feia molts jous pels bous dels pagesos. Jo l'ajudava. D'aquell record jo he cisellat a la fusta un Crist original amb el jou, perquè em recordava una frase del Senyor i perquè també tenia present a la memòria els jous que havia fet el meu bon pare.

Segundo Gutiérrez ingressà com a missioner a la congregació religiosa dels claretians, però no ha abandonat mai el que ell anomena el seu "carisma": l'escultu-

ra. —Treballo sempre en fusta, fusta de Veneçuela, generalment cedre i caoba. M'entusiasma l'art religiós, però també cultivo la mitologia, el tema social, familiar, el tema olímpic i d'altres.

—Dins de quin catàleg d'escultura us encasellen els crítics?

—Diuen que sóc un xic "Greco" i "Barroc". El que crec que sóc és impressionista, surrealista i sempre optimista.

—Per la vostra exposició de Barcelona veig que us centreu al cos humà. Quin membre del cos és més difícil de treballar?

—Les mans, i també els peus. Costa molt fer unes mans que parlin, que plorin, que riguin, que mostrin esperança o donin protecció i escalf.

—Quins objectius us proposeu en la vostra escultura?

—Donar testimoni d'esperança i d'optimisme. Quan cisello un Crist —n'he fet molts— el presento amb l'esperança de resurrecció. Vull ser també un testimoni d'alegria per a tanta joventut desencisada i trista que acaba amb la droga, amb l'abús del sexe o la delinqüència. He fet més de 700 escultures de totes mides, des d'una Mare de Déu de l'Esperança de set metres d'altura per Manila a un calze

Segundo Gutiérrez amb el seu "Crist ressuscitat".

de dos centímetres quadrats.

—La crítica ha estat benèvola i molt elogiosa. Entre moltes coses que ha dit i escrit del nostre artista, em plau copiar aquests dos judicis: "La gúbia li serveix de ploma, de pinzell i de cisell, i fa que un tros de fusta pugui contar la història de l'home i de la terra en totes les seves significacions humanes" (J. Latino). "Les obres de Segundo Gutiérrez són un salm al misticisme de cadència gòtica. Cerca, en la unitat plàstica, pure-

ses metafísiques amb un llenguatge dens i expressiu" (S. Sparta).

Content d'haver vingut a Barcelona i poder exposar entre nosaltres, també nosaltres agraïm a l'escultor claretà la seva presència, i estem complaguts d'haver hostatjat un artista de la fusta, en les obres del qual —com diu Manuel Olmedo— "hi brillen poderosament la prestància senyorívola del sentiment i del pensament".

FRANCESC GAMISSANS

Estat d'emergència a Somàlia per la sequera

Més de 2 milions de persones podrien ser víctimes de la sequera a Somàlia després que, per segon any consecutiu, la pluja no ha fet acte de presència en aquest país.

El govern ha declarat l'estat d'emergència a tota la zona central del país on es calcula que unes tres-centes persones ja han mort de fam.

Les pluges de Primavera són vitals per a Somàlia per al manteniment de l'agricultura. I enguany, la pluja tampoc no ha arribat.

38.000 desapareguts a Guatemala

La Federació llatino-americana d'Associacions de Familiars de Detinguts i Desapareguts ha denunciat la desaparició de més de 90.000 persones en aquell continent.

Guatemala és el país amb un nombre més elevat de desapareguts amb un total de 38.000. Els segueix Argentina amb 30.000, Haití amb 12.000, El Salvador amb 6.000, Perú amb 2.000 i Xile i Colòmbia amb 800 cada un.

Debat entre científics després de la projecció de "Proyecto X"

Seria èticament rebutjable desenvolupar l'home-simi

La projecció de "Proyecto X", pel·lícula en què es porten a terme experiments amb micos, va motivar l'organització d'un debat, per part del diari "Ya", sobre experimentació animal. Tots els assistents coincidiren en assenyalar que tècnicament seria possible però èticament rebutjable desenvolupar un híbrid home-simi. Participaren en el debat els científics José Manuel Rodríguez Delgado, Jose Luis Monteagudo, Francisco del Pozo, Paulino García Partida, Pablo Jorge i Cristina García Orcóyen.

La totalitat dels científics va mostrar el seu rebuig al desenvolupament d'una subespècie propera a l'home. Entenen que, des de diverses creences, el fi no justifica els mitjans. Varen advertir també sobre la perillositat de destruir cervells humans per ones magnètiques.

La pregunta que es va formular al final del col·loqui era aquesta: És possible avui, té sentit i és èticament acceptable la fabricació en laboratori d'un híbrid home-simi? Els científics exposaren els seus punts de vista:

Paulino García Partida:

"Es possible la creació artificial d'animals. Tècnicament és pot realitzar aquesta experiència, però èticament en sóc contrari perquè ningú no pot desenvolupar una subespècie propera a l'home, quelcom similar a allò del Món Fel·liç. M'espanta també un altra factor molt important: l'escapament de sers unicelulars que s'estan reproduint i que ens poden portar també a la destrucció.

José Luis Monteagudo: "El fi no justifica els mitjans. L'experimentació científica ha de desenvolupar-se per verificar una hipòtesi no per veure què passa. Per mi, aquest experiment no té cap sentit. Rebutjo allò que és inútil i pretén ser simplement espectacular. Hem de recordar la responsabilitat de l'home en el futur que li espera.

José Manuel Rodríguez Delgado: "Estem totalment deformatos per un món molt materialista. Hem de plantejar-nos si som egocèntrics, antropocèntrics o cosmocèntrics. Sóc partidari que el cervell sigui considerat el més important de l'home. Com antro-

pocèntric i cosmocèntric no sóc partidari d'aquest tipus d'experiments".

Francisco del Pozo: Rebutjo aquest tipus d'iniciatives per considerar-les experiments oportunistes.

Pablo Jorge: Em pronuncio en contra. La manipulació humana, en aquest cas, només serviria per crear ma d'obra barata.

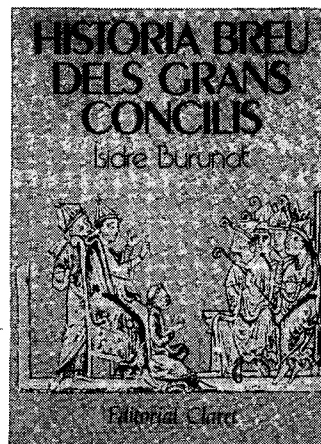
Cristina García Orcóyen: Tots rebutjem aquestes experimentacions per la por de l'espècie humana a deixar de dominar. No temem la creació d'espècies vegetals, però l'home-simi sembla anar en contra de la nostra supervivència.

En el col·legi es va comentar que a Espanya s'està esperant un real decret sobre la protecció d'animals, pràcticament traduït de la directiva de la CE, que haurà de complir-se dintre d'uns mesos. El decret prohibeix l'experimentació amb animals considerats en perill d'extinció, exigeix fins biomèdics essencials i una comprovació que les espècies a utilitzar són les adequades.

C.C.

claret

Roger de Llúria, 5 - Barcelona-10 - Tel. 301 08 87

HISTÒRIA BREU DELS GRANS CONCILIS

Isidre Burunat

"De grans Concilis parlem. Però intentant abreviar; degudament subratllant aquelles circumstàncies històriques que ajudin l'assenyat lector a capir al més possible els fets i els rerefons que en cada cas els determinaven. I, si és adient, també les conseqüències. No sempre els actes humans són purament el que semblen al primer cop d'ull. Però cal no oblidar mai que, per damunt de les voluntats humanes, més o menys sanes, més o menys rectes, hi plana sempre la força de l'Esperit. I això és cabdal, tractant del nostre tema".

Col·lecció ELS DAUS n° 83. 304 pàg. 1.100 ptes.

Editorial Claret

Moviment RIALLES de Catalunya

PROGRAMACIÓ D'AGOST

Dijous 6

LLAFRANC
Parc Infantil
18 hores
Espectacle de titelles L'ESPASA EM-BRUIXADA a càrrec de FOC FOLLET

Dissabte 15

L'ESTARTIT
Plaça Oficina de turisme
19 hores
Espectacle A RIURE, QUE ARRIBEN ELS TOTÓ a càrrec dels GERMANS TOTÓ

MALGRAT DE MAR
Parc de Can Campassol
19 hores
Espectacle d'animació FARCELL DE FESTA a càrrec de FOC FOLLET i L'ESPIA-DIMONIS

ULLASTRELL

Envelat
13 hores
Espectacle TANTS CAPS, TANTS BARRETS a càrrec de SAC DE GEMECS

Diumenge 16

LLAFRANC
Plaça Llafranc
18 hores
Espectacle d'animació NO SIGUIS GANDUL I REMENA EL CUL a càrrec de BAUXA

Dilluns 17

CUBELLES
Plaça de la Vila
19 hores
EL PETIT CIRC DE CARRER presentarà VARIETATS DE CIRC

Dimecres 26

TORROELLA DE MONTGRÍ
Plaça de la Vila
17.30 hores
Espectacle HISTÒRIES PER A RIURE a càrrec del grup PIMPINELLES

Divendres 28

TORROELLA DE MONTGRÍ
Passeig de l'Església
18 hores
Espectacle PER ART DE MÀGIA a càrrec d'ELS TRAPELLES

Dissabte 29

BEGUR
Escoles Velles
22 hores
Espectacle MÀGIC-CIRC a càrrec del grup ABRACADABRA

Diumenge 30

LLAFRANC
Port de Llafranc
18 hores
El grup PAMPIPA farà una CERCAVILA seguida de l'actuació d'ARA VA DE BO amb DANSES I CANÇONS

LA SARDANA I LA DANSA

JOSEP VENTURA

"NOVA/SARDANA'87".— Amb el nom de "Nova/Sardana'87" s'acaba de convocar un certamen musical múltiple, amb apartats específics i oberts a compositors no majors de 30 anys. Es tracta de tres concursos diferents destinats a premiar les millors sardanes d'acord amb les seves qualitats tècniques musicals, el seu caire popular o la que millor glossi temes populars catalans. S'institueixen, així, el Concurs a la sardana de millor tècnica musical "Trofeu Memorial Salvador Uyà", el Concurs a la sardana de caire popular "Premi Memorial Carme Pérez" i el Concurs a la sardana que glossi temes populars catalans "Premi Jornades Internacionals Folkloriques de Catalunya". A més està previst que amb motiu del certamen "Nova/Sardana'87" el Grup d'Informadors Sardanistes de Catalunya atorgui el Premi de la Crítica a la sardana que es consideri més completa d'entre les finalistes del certamen; i, finalment, també es contempla la possibilitat de distingir una obra que representi una innovació en la sardana com a forma musical.

Poden optar als esmentats Trofeus i Premis tots aquells compositors nascuts després del dia 31 de desembre de 1957, presentant a concurs una o més sardanes ja siguin inèdites o bé estrenades en el transcurs de l'any 1987. No es condiciona el fet

que hagin estat enregistrades en disc, ni que hagin obtingut altres guardons. El termini d'admissió d'obres finalitzarà el dia 31 de desembre de 1987. Els jurats de cadascun dels concursos, exceptuant el del "Premi de la Crítica", seleccionaran tres sardanes finalistes que seran interpretades en un concert, en el transcurs del qual els mateixos jurats decidiran les obres guanyadores. El veredict final es donarà a conèixer durant la "Primera Nit de la Sardana Jove", quina data de celebració s'anunciarà oportunament. Totes les sardanes que assoleixin el passí a la final seran enregistrades en disc i editades gràficament.

"Nova/Sardana'87" és una convocatòria promoguda per "Equip 7", amb l'objectiu d'estimular la composició de sardanes entre els músics joves. Totes les persones interessades en aquest certamen poden demanar les bases tot adreçant-se a "Nova/Sardana'87", Av. Portal de l'Àngel, 7, quart L (bústia núm. 31) 08002-Barcelona.

Pel que fa referència a l'apartat de noves experiències entorn de la sardana com a forma musical cal ressenyar que es tracta d'una secció fora de concurs i sense limitació d'edat, oberta a qualsevol idea musical, instrumental o formal a l'entorn de la sardana.

Homenatge a Marià Manent

Gairebé 2.000 obres al VI Certamen literari "Sant Jordi"

La Sra. Marta Ferrusola, esposa del President de la Generalitat, i el Sr. Enric Puig, Director General de Joventut, lliuraren els guardons del 6è. Certamen Literari "Sant Jordi", en homenatge a Marià Manent. L'acte, celebrat al Saló Sant Jordi del Palau de la Generalitat, comptà amb la presència d'una de les filles de Marià Manent, la qual llegí unes paraules de salutació adreçades per l'insigne poeta als joves participants en el Certamen.

El 6è. Certamen Literari "Sant Jordi" —convocat per l'Institut Català de Serveis a la Joventut, comprenia les modalitats de prosa, poesia i treballs monogràfics. En total s'han presentat 1.728 obres, en les categories següents: 7 a 10 anys, 11 a 14 anys, 15 a 17 anys i 18 a 25 anys.

El jurat del Certamen estava format per presti-

giosos personalitats del món de la cultura: senyors Ramon Besora, Mercè Company, Montserrat Fonoll, Bartomeu Palau, Carmina Portell, Fina Rifà, Oriol Vergés, Lluís Busquets, Joaquim Carbó, Ramon Llorenç i Francesc Sales.

En el decurs de l'acte, que aplegà a tots els joves guardonats, el Director General de Joventut, Enric Puig, destacà la qualitat i la varietat de les obres presentades i alhora glosà l'obra de Marià Manent. Enric Puig es referí també a la creació literària i a la solidaritat. "La vostra continuïtat creadora no pot ser individualista, s'ha d'orientar a generar més convivència i més solidaritat". Finalment, el Director General de Joventut encoratjà a tots els joves participants en el Certamen, animant-los a seguir endavant en aquesta tasca creativa.

RACÓ DEL LLENGUATGE

La retolació dels establiments

ALBERT PERA

Encara hi ha catalans que quan els cal retolar un establiment recorren al castellà. Per inèrcia, per falta de consciència, se sotmeten a la llengua que ens ha dominat tants anys, amb aquella tranquil·litat. O potser, perquè creuen, equivocadament, en una major captació de públic. Però molts d'altres, cada vegada més, sortosament, fan servir el català i busquen un nom ben escaient per a la botiga o despatx, ben segurs que no es veuran discriminats pel públic de parla castellana.

Quan passo pels carrers, amb la mirada alerta, observo amb satisfacció els comerços retolats en català en primer lloc, i en segon lloc, la correcció del rètol. En general, la segona ullada és satisfactòria, però no deixo de sentir, de tant en tant, un malestar indefinible produït per algun error ortogràfic o algun barbarisme que s'hauria pogut evitar amb la consulta a algú que hi entengui o simplement mirant el diccionari normatiu.

En un d'aquests passeigs dedicats, de passada, a l'observació de la realitat catalana a les botigues del país, vaig llegir, no fa gaire, el rètol d'un establiment que deia: Forn de Pa i Bolleria.

Ja hi som! Forn de pa, correcte, encara que tenim una sola paraula, molt catalana, per dir el mateix: fleca, i així anomenàvem les forneries quan jo era petit. Però això de **bolleria**, no entra ni amb calçador. Això és ben castellà.

Regirant diccionaris, castellà, d'equivalències, de sinònims, he comprovat que no hi ha correspondència exacta en català, de **bollo**. Pastís, pa de pessic, brioi, coca, dolç, pasta, entre algun altre.

Potser Forn de Pa i Coques fóra la solució més bona. I ja es comprén que, per extensió, hi entren tot de llaminadures semblants sense arribar a l'assortit més complet de les pastisseries.

Més tard vaig tenir ocasió de veure, en un carrer cèntric de Barcelona, una placa de forma oval que proclamava: Gremi de Pastisseria, Confiteria i Bolleria de Barcelona. També són ganes de complicar-se la vida! Dient només Gremi de Pastissers ja és una paraula prou genèrica que ho abasta tot.

És un cas de com el mal exemple des de dalt, deis qui haurien de ser capdavaners en el ben dir, ha influït en un dels menors —i tant de bo que només sigui un— que s'ha sentit encoratjat a retolar-se amb un mot popular però incorrecte.

Perles ortogràfiques

Passa un camió davant meu i llegeixo: Fruites i Verdures Bartomeu Graupera. Ni el retolista ni el mateix interessat no sabien que Bartomeu s'escriu amb o? L'un pel seu ofici i l'altre perquè és el seu propi nom, havien de saber-ho. I tanmateix, la falta d'ortografia circula lliurement pels carrers...

TENIU HORES LLIURES?

A CATALUNYA CRISTIANA TENIM FEINA PER A VÓS

Tant si residiu a una ciutat com a un petit poble de Catalunya, podeu integrar-vos a l'equip de promoció de CATALUNYA CRISTIANA. Solament és necessari que:

- Estimeu CATALUNYA CRISTIANA.
- Us agradi relacionar-vos amb la gent.
- Hi pogueu dedicar amb constància el vostre temps lliure.
- Us faci il·lusió guanyar-vos un sobre-sou.

La tasca és molt senzilla, però us l'hem d'explicar amb detall. Si podeu desplaçar-vos a les nostres oficines de Barcelona, us atendrem amb molt de gust. Si, per raó de la distància del vostre lloc de residència, això no fos possible, us enviarem per escrit totes les instruccions. En qualsevol cas, truqueu en hores d'oficina al (93) 215.28.05, Srta. Magda.

III Concurs de fotografia "Poble de Tordera"

Organitzat pels antics veïns del poble de Tordera, comarca de la Segarra, ha estat convocat entre el 15 de juliol fins a l'1 de setembre un concurs de fotografies amb les següents bases:

Participants: Hi podrà participar tothom qui ho desitgi.

Temes: Els temes seran:

TORDERA I EL SEU ENTORN

LLIURE

Modalitats: Blanc i negre i color.

Tamany: Mínim 18 x 24.

Quantitat: Cada participant podrà presentar un màxim de 10 fotografies per modalitat i tema.

Termini d'admissió: El termini d'admissió de fotografies serà del 15 de juliol a l'1 de setembre.

Les fotografies es presentaran sense signar; tan sols s'hi posarà el títol a la part posterior.

En un sobre adjunt, adossat a la part posterior s'hi posarà el nom i l'adreça del participant. Tot junt es posarà en un sobre i s'enviarà a:

III CONCURS DE FOTOGRAFIA "POBLE DE TORDERA"

Apartat de Correus, 54

25200 CERVERA (La Segarra-Lleida)

El Jurat estarà format per professionals de la fotografia i afeccionats. Tindrà facultat per resoldre qualsevol circumstància no prevista en les presents bases.

El veredict del Jurat serà inapel·lable. Aquest es farà públic el dia 8 de setembre (Festa Major), a la Plaça Major del poble, a les 6 de la tarda, i a continuació es lliuraran els premis als guanyadors.

Les fotografies seran exposades a la Sala d'Exposicions de l'Oficina de Turisme de Cervera, situada al Gran Teatre de la Passió, passeig Balmes, 1, del 29 d'agost al 5 de setembre.

Les obres premiades quedaran en propietat del poble de Tordera, que es reserva la facultat de publicar-les si ho creu oportú. Cada participant podrà optar a un Premi per Tema.

El sol fet de participar, implica l'acceptació total de les presents bases.

El nom dels guanyadors serà publicat a la premsa comarcal i provincial.

PREMIS:

Tema: "TORDERA I EL SEU ENTORN"

PRIMER PREMI BLANC I NEGRE, Trofeu i Obsequi.

SEGON PREMI BLANC I NEGRE, Trofeu i Obsequi.

TERCER PREMI BLANC I NEGRE, Trofeu i Obsequi.

PRIMER PREMI COLOR, Trofeu i Obsequi.

SEGON PREMI COLOR, Trofeu i Obsequi.

TERCER PREMI COLOR, Trofeu i Obsequi.

Tema: LLIURE

PRIMER PREMI, Trofeu i Obsequi.

SEGON PREMI, Trofeu i Obsequi.

TERCER PREMI, Trofeu i Obsequi.

PREMI A LA MILLOR INSTANTÀNIA DE LA "FESTA MAJOR"
DE 1986

PREMI ACCÈSSIT A LA MILLOR VISTA GENERAL DEL POBLE.

MÚSICA

GUIA DE CONCERTS

Juliol-Agost 1987

ANOIA					
JULIOL	3, divendres	22.15 h.	Igalada	Claustre de les Escoles Pies	Claudi Arimany, flauta. Jindrich Bardon, violí. Miquel Serra-hima, viola. Mark Friedhoff, violoncel. Mozart.
	10, divendres	22.15 h.	Igalada	Claustre de les Escoles Pies	Harmonia Calda. Pleyel, Mozart, Schubert.
	17, divendres	22.15 h.	Igalada	Claustre de les Escoles Pies	Xavier Torra, contratenor. Mireia Hernández, clavicèmbal. Obres del Renaixement.
BAGES					
JULIOL	31, divendres	22 h.	Moia	Església de l'Escola Pia	Quartet de Guitarras de Barcelona. Dowland, Telemann, Duarte, M. Torroba, Falla.
AGOST					
	5, dimecres	22 h.	Moia	Església Parroquial	Leonora Milla, piano. Bach, Schumann, Chopin, Albéniz, Falla.
	6, dijous	22 h.	Moia	Església Parroquial	Alla Música. Bach, Telemann, Vivaldi, Duphy, Byrt.
BARCELONÈS					
JULIOL	2, dijous	22.30 h.	Barcelona	Jardins de l'Hospital de la Sta. Creu	Solistes de Catalunya. M ^a Lourdes i Ll. Pérez Molina, piano. Mozart.
	4, dissabte	19 h.	Barcelona	Pl. del Rei	Cobla Ciutat de Barcelona. Dir.: J.L. Moraleda.
		19.30 h.	Barcelona	Pl. A. Pestaña	Jordi Codina, J.M ^a Mangado, guitarra.
		22 h.	Barcelona	La Sedeta	Quintet Solistes de Barcelona.

MÚSICA AL VENDRELL

VII Festival Pau Casals

El 25 de juliol s'inaugurà al Auditori de la Platja de Sant Salvador, del Vendrell amb la "Kreislser Orchestra" dirigida per Michael Tomas, el Festival de Música que cada any organitza l'Associació Pau Casals amb la col·laboració de la Diputació de Tarragona, l'Ajuntament de la vila i el Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Amb l'excepció del dia 4 d'agost en que intervinrà l'Orquestra de Cambra del Palau de la Música catalana dirigida per J.J. Olives, totes les altres formacions seran d'estrangeres. Així l'Orquestra Franz Liszt de Budapest amb obres de

Händel, Bach i Mendelsohn, el pianista Joaquín Achúcarro, el New London Concert, l'Orquestra Filarmonica de Versailles i "I Solisti Aquilani" que clourà el festival el 25 d'agost.

Paral·lelament a l'església parroquial del Vendrell també si celebren una sèrie de concerts amb l'esplèndid orgue restaurat no fa gaire. Recordem que tenen caràcter gratuït i en els mateixos hi participen Montserrat Torrent, Grazia Salvatori, Maria Teresa Martínez i els cors: Aris, Grion i parroquial del Vendrell.

F.C.V.

COSTUMS I TRADICIONS

Quan la Mare de Déu era xiqueta

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Segurament tots vosaltres, amics lectors, heu cantat o sentit cantar la cançó popular "La Mare de Déu". Aquella que parla de quan era xiqueta. Si hi pensem un xic ens adonarem que sabem poca cosa de quan la Verge Maria era petita.

Avui, en homenatge als seus pares, sant Joaquin i santa Anna, procurarem parlar-ne. Per a fer-ho hem de recórrer als relats que sense ésser rebutjats per l'Església, no es consideren revelats. Vull dir els evangelis apòcrifs.

En general, els tres que tracten específicament del Naixement de Maria coincideixen en alguns detalls. Diuen que als tres anys ja caminava amb pas ferm i que parlava perfectament i que s'entregava a les lloances divines, pregava com si fos una noia gran i que filava i teixia llana.

Un d'aquells evangelis, especifica que quan es posà a caminar només tenia sis mesos i ben aviat, quan mostrà la seva devoció, Anna li feu un petit oratori on hi passava força temps. Es complir un any, Anna la mostra als sacerdots, als escribes, al sanedrí i a tot el poble jueu. I tots se n'admiraren.

La cançó popular ens parla que anava a costura i feia puntes al coixí, però més en corcondància amb el què hem dit, és allò de "En feia fusets, / en teixia beta..."

Als catorze anys l'entregaren al temple com és sabut, per a servir el Senyor amb altres donzelles

fins al temps dels desposoris, segons era costum. Diuen que pujà alegrement i lleugera els quinze graons —representants dels quinze salms graduals— sense ni girar-se per a acomiadar-se dels pares.

Allí, amb les altres verges —suposem que representades en la cançó per Susagna i Pauleta— s'instruïa i resava. Un àngel li duia cada dia menjar, mentre ella donava als pobres el que li corresponia del repartit pels sacerdots del temple. I, també, els àngels baixaven del cel sovint a parlar amb ella. Per això no s'espantà quan se li aparegué Gabriel.

Tornem a la cançó que confirma el dessús dit: "En un llibre d'or / prenia de lletra, / Els àngels cantaven: / "Garindó, garindeta!" / Estant retirada / en una cambreta, / l'àngel n'hi va entrar / per la finestra. / Déu vos guard, Maria: / de gràcia sou plena..."

Un himne a la Verge Maria en un paper llatí del segle IV, estudiat i traduït pel Dr. Ramon Roca i Puig prev, hi trobem: "La claredat de Déu resplendia / quan "Maria nena" de tres anys, era donada al temple... / i rebia el manà per ministeri dels àngels... / Mentre la Donzella, per haver complert els dotze anys / ha de sortir del temple, és glorificada, / i els àngels, dia "i nit", li fan guàrdia..."

Totes aquestes coses foren escrites, unes per doctes i altres pel poble, a lloança i glòria de la Mare de Déu.

Lliurats els premis

"Bravo" i "Ramon Cunill"

El dia 6 de juliol, a la seu de la Conferència Episcopal Espanyola, monsenyor Joan Martí Alanís, bisbe de la Seu d'Urgell i President de la Comissió de Mitjans de Comunicació Social lliurà els "Premis Bravo" de comunicacions i "Premi Ramon Cunill" de premsa. Aquests premis els atorga la Comissió Episcopal de Mitjans amb motiu de la Jornada Mundial de Comunicacions socials, que aquest any se celebrà el 31 de maig, amb el lema "Les Comunicacions Socials al servei de la justícia i de la pau".

Els Premis Bravo són un guardó de reconeixement per a una tasca realitzada en els mitjans, segons l'estima d'un jurat constituït a l'efecte. Aquests han estat els "Bravo 1987".

1.- PREMI "BRAVO DE PREMSA" a la revista de literatura, art i espectacles "Resena" dirigida pels Pares Jesuïtes del Centro Loyola (Madrid).

2.- PREMI "BRAVO DE RÀDIO" al sacerdot toledà **Francisco Merchán de Gracia** per l'espai radiofònic "Comunicación Fraterna" mantingut durant 22 anys a Ràdio Toledo.

3.- PREMI "BRAVO DE DISC" al cantant i compositor **Amancio Prada**, per l'alta qualitat musical i lírica al servei de místics i poetes.

4.- PREMI "BRAVO DE CINEMA" a la distribuïdora **Warner Española** per la difusió de la pel·lícula "La Misión", interessant al gran públic en el tema les Missions del Paraguai.

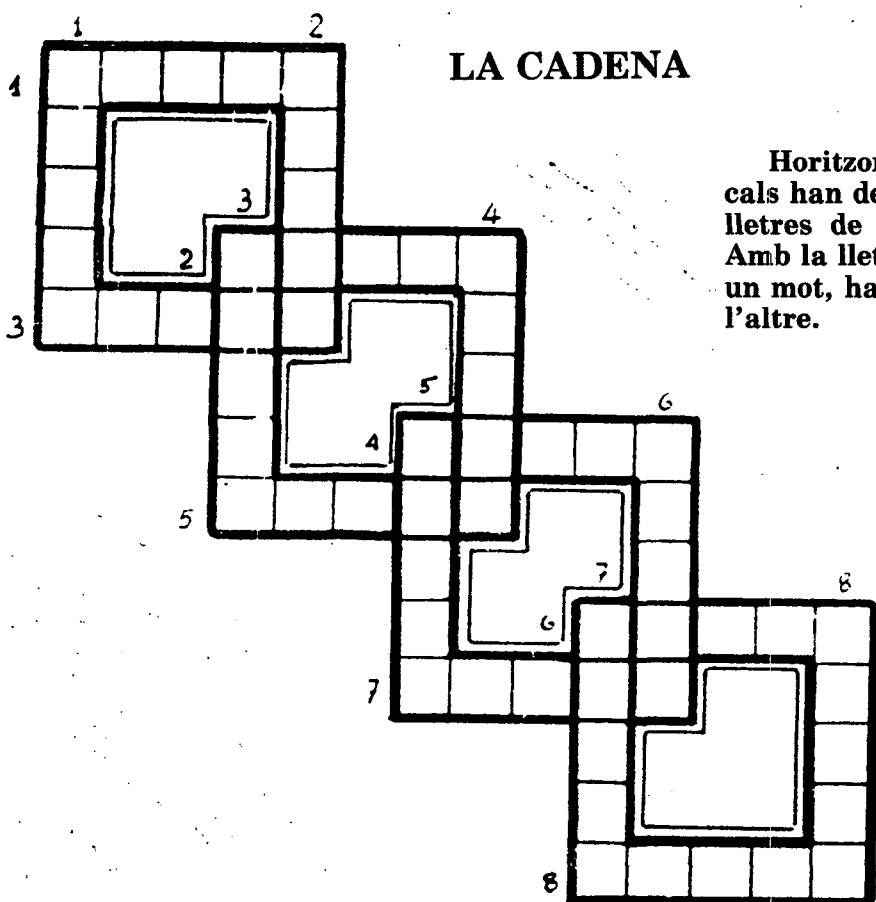
5.- PREMI "BRAVO DE TELEVISIÓ" al realitzador **Angelino Pons** per l'espai "Las rejas las véis vosotros", emès en el programa "Vivir cada día", l'espai guardonat tingué per tema la vocació a la vida contemplativa.

El Premi Ramon Cunill de premsa el concedeix la Comissió Episcopal a articles publicats amb motiu de la Jornada Mundial de Mitjans. Són qualificats per un jurat de professionals dels mitjans i està dotat amb 150.000 pessetes, que atorga la Fundació Ramon Cunill, en memòria del que fou primer director del Secretariat Nacional de Mitjans.

El XII Premi Ramon Cunill aquest any ha estat atorgat "ex aequo" a Miguel Angel Velasco, per l'article "Un nuevo nombre para la justicia", publicat en el diari "YA", i a **Antoni Gil Moreno**, per l'article "Paz en los telex, justicia en las antenas", publicat a EL IDEAL DE GRANADA.

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

LA CADENA

Horitzontals i verticals han de coincidir les lletres de cada cruïlla. Amb la lletra que acaba un mot, ha de començar l'altre.

HORITZONTALS

1.- Un dels sants metges. 2.- Companya amb què hi tens una amistat. 3.- Principi vital dels éssers vivents, especialment de la persona. 4.- Un dels dons dels Reis d'Orient al Nen Jesús. 5.- Província d'Aragó. 6.- Títol nobiliari —el tenia Guifré el pelós—. 7.- Planta herbàcia aquàtica de fulles peltades i de flors roses. 8.- Macat.

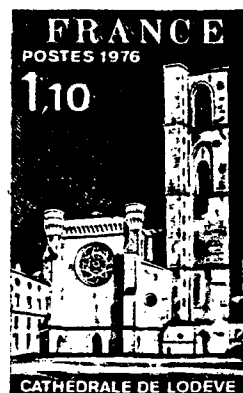
VERTICALS

1.- Lloc de la casa on hom prepara els aliments. 2.- Acumulació excessiva de líquid en l'espai intersticial. 3.- Contorn, perímetre d'una cosa. 4.- Mes de l'any. 5.- Cosa que hom pren com a objecte d'imitació a fi de reproduir-la. 6.- Planta de la família de les gramínies, del gr. del qual hom pot fer "paella". 7.- Guarit d'una malaltia. 8.- Nació.

1.- Cuina. 2.- Edema. 3.- Ambient. 4.- Abril. 5.- Model. 6.- Arros. 7.- Curat. 8.- Estat.
VERTICALS
1.- Cosme. 2.- Amiga. 3.- Anima. 4.- Mirra. 5.- Terol. 6.- Compte. 7.- Lotus. 8.- Tarat.
HORITZONTALS

FILATELIA

Per ENRIC GRAUPERA

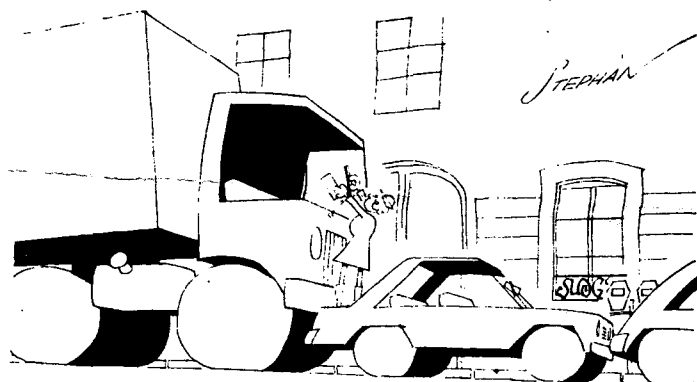

Catedral de Lodève (França)

Fitxa tècnica: Valor, 1,10 francs. Color: blau. Folis: 50 segells. Disseny i gravat en talla dolça: Joan Pheulpin. Format: vertical, 22 x 36, (dentat 13). Es posà en circulació el 15 de novembre del 1976. Numeració Yvert 1902.

Al centre de l'alt país, a mig camí dels plans meridionals del Massís central i de la plana costera del Llenguadoc, s'aixeca la catedral de Lodève. L'edifici antic fou destruït l'any 975, i novament reconstruït entre els segles XIII i XIV. Té una torre magnífica, amb contraforts desproveïts d'arcs boterells. Talaies i claraboies defensen la façana occidental representada en el segell. Fins al 1790, comptà amb palau episcopal.

HUMOR

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

TAXISTA fadrí 40 anys desitja conèixer fadrina no fumadora. Fins matrimonials. Tel.: 410 01 66.

VENC finca rústica Garrotxa, bosc i conreu. Casa de pedra restaurada. Calefacció llenya i gas propà. Aire condicionat. Tel. Piscina. Llum companyia i grup electrògen. Fonts. Pou. Quadres. Maquinària. Tel. 205 09 60. Laborables: 10 a 1 i de 5 a 8.

VIDU 59 anys, catòlic practicant, vol conèixer dona soltera o vídua de 50 anys. Tel.: 830 08 48. Finalitat matrimonial.

SOLTER 43 anys desitja matrimoni amb soltera o viuda. Escriu a A. J.G. Verge de Gràcia, 64. 08201 Sabadell (Barcelona).

SOLTER 43 anys desitja conèixer senyoreta. Fins matrimonials. Tel. 422 48 48.

SENYORA per a secretaria de clínica, portar botiga, guarderia o parvulari. Tel. 257 83 08. Contracte mercantil.

SOLTER de 33 anys vol casar-se amb persona afí. Apartat de Correus 995 o tel. (977) 54 00 60 Tarragona de 20 a 22 hores.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

VALLDOREIX, tindrà a pensió en torre, matrimoni catòlic o dues persones mitjana edat, alimentació natural. Viure-hi anys. Tel. 674 35 97.

S'OFEREIX Perit Industrial de 49 anys en vendes i planificació. Tel. 893 70 99.

SOLTERA de 50 anys formal vol casar-se amb senyor de 50/55 anys. Tel. (977) 82 50 01 de 21 a 23 hores.

JEROGLÍFIC

Per SNOP

QUE ET CAUSA AIXÒ?

S I O

Solució al 408
ESTÀ PRESENTAT
ESTÀ PRESENT AT

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

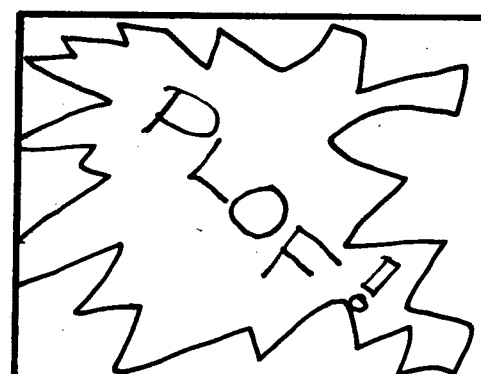
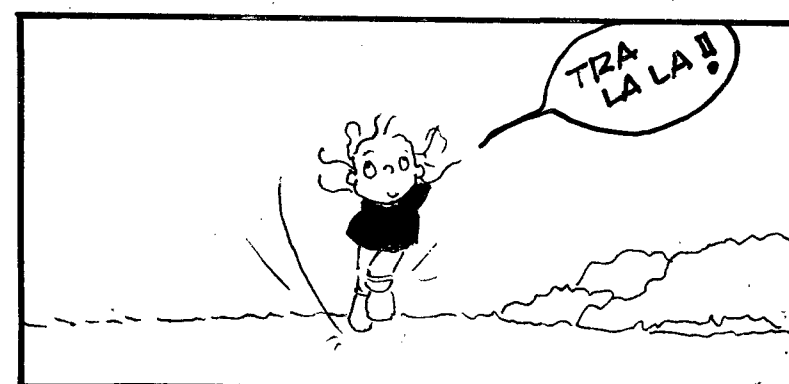
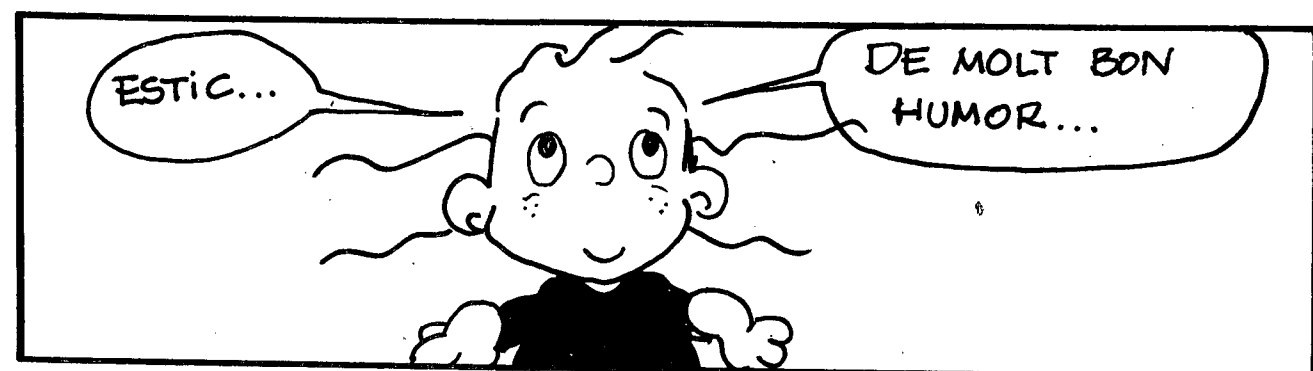
Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2on. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANES

100 pts.
200 pts.
300 pts.
400 pts.
500 pts.
600 pts.
700 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València 244. 2on. 08007 - BARCELONA

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

364

Històries d'Eixerits

DE LA SÈRIE
"VACANCES SEGONS EL COGNOM"

PER UN NOI ANOMENAT PIUS
COLOM LES VACANCES MÉS
ADIENTS
SERAN
VOLAR...

El gerani i el silenci

De fet, la manera de parlar del gerani no és pas la meua. Vull dir que els homes parlen amb paraules i les plantes s'expressen amb els seus colors i les seves flors. De vegades, a l'escola, parlant de textos literaris o de quadres de grans pintors, el "profe" pregunta: "I què us diu això?"

La tragèdia és quan no se t'acut res. Escolteu, no us passa a vosaltres que, segons com, esteu molt "desperta per dins" i us adoneu de tot, i segons com, esteu totxos, ensopeïts, i no teniu esma de res?

Avui estic estrany, per no dir trist. Aquest matí he mirat el "meu gerani", llargament, com un badoc. No em deia res. No li he dit res. Tant se me'n donava.

S'ha fet un silenci estrany, com quan després d'una entremaliadura, i de la consegüent renyada, la mare em diu: "I, bé, què hi dius?" I no dic res.

Hi ha moments en els quals la força de l'amistat i de l'estimació sembla que falli. A mi em passa amb els amics. Hi ha dies que tinc xerrera, hi ha dies que res de res. Ves què hi farem!

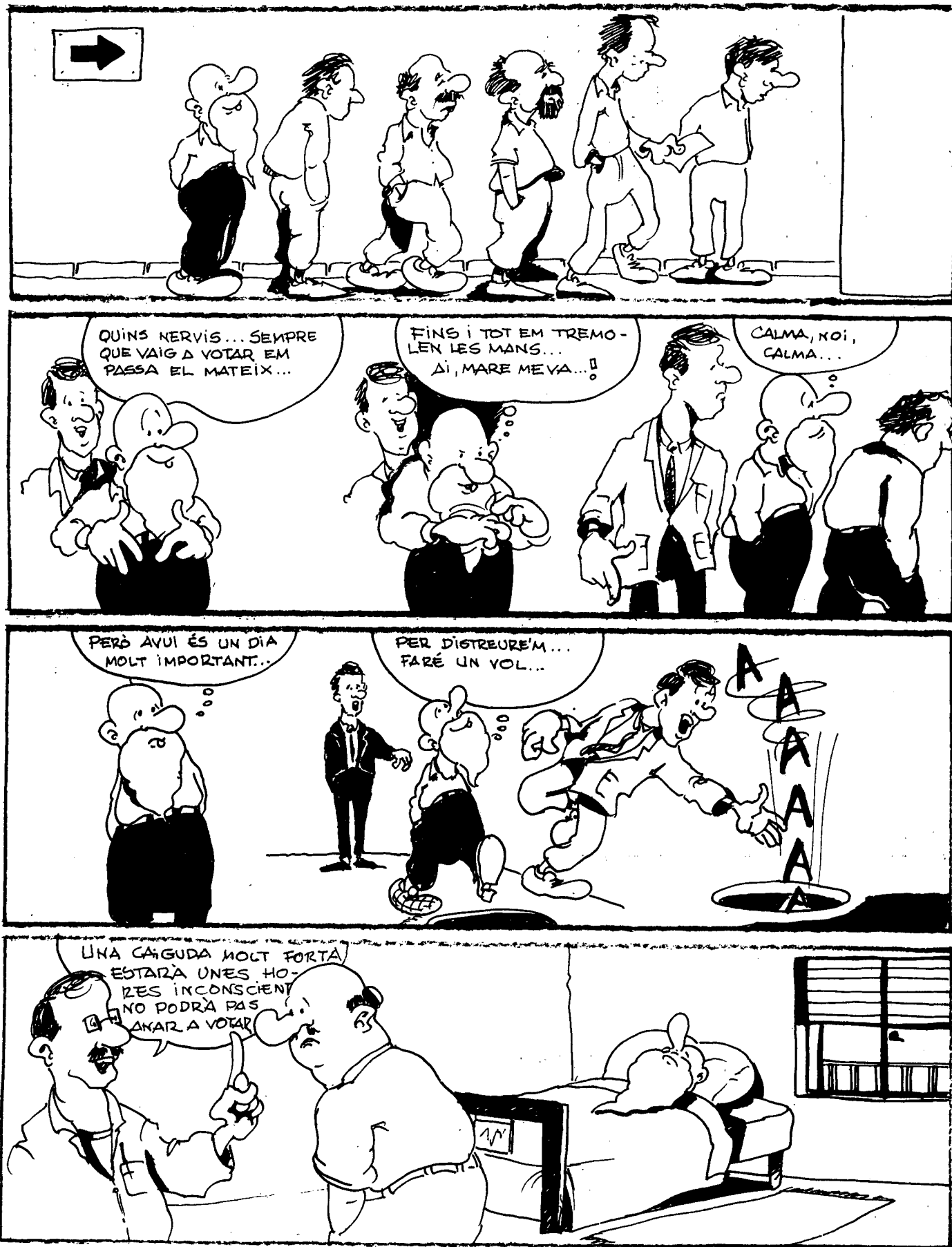
Avui, però, amb el gerani, he après a estar al costat de l'altre en silenci. He après a saber esperar un moment millor, sense caure en el desànim o creure que tot està perdut.

Demà, l'ufanor i les flors del gerani seran encara més grans.

L'Eixerit

AMB ALA DELTA

HORITZONTALS: Solució als encreuats del núm. anterior
 1. Barrufet. 2. Aviadora. 3. Dorm. Sil. 4. Aneracam. 5. Fona. 6. Ogefo. Od. 7. Nar. Avi. 8. Aspirarà.

VERTICALS:
 1. Badalona. 2. Avon. Gas. 3. Rireferp. 4. Ramrof. 5. Du. Anoar. 6. Fosca. Va. 7. Eria. Oir. 8. Talmud.

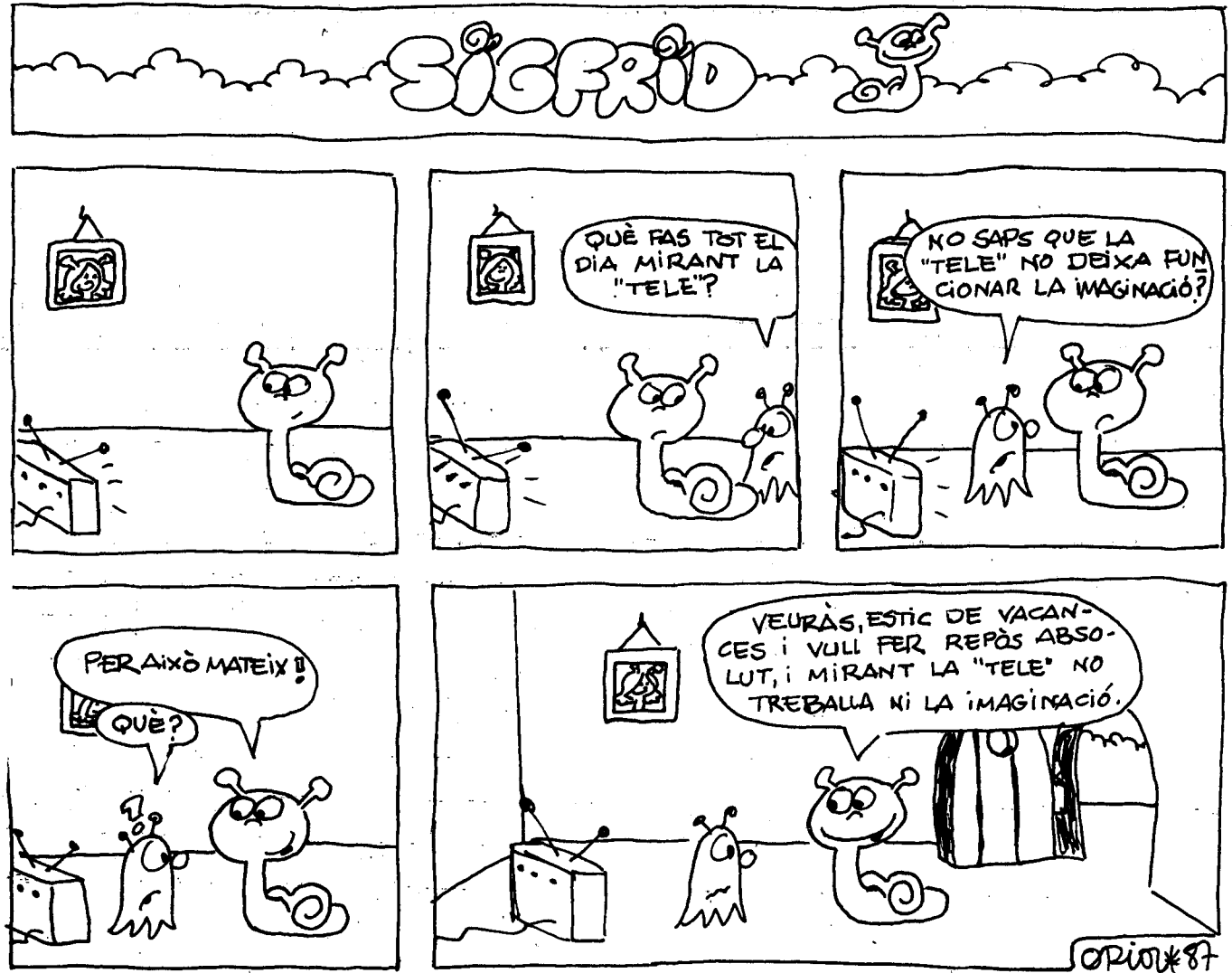

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 13, versets del 44 al 46 (Mt 13,44-46).

Reflexionem: 1. Tots de petits hem tingut la nostra "capsa dels tresors". Tot plegat tenia ben poc valor material, però la nostra il·lusió ens ho feia estimar de bo de bo.
 A tots, com a cristians, ens ha estat donat un verdader TRESOR: la nostra fe en Jesucrist.
 2. Per la fe sabem que la nostra existència és una realitat volguda per Déu. Per la fe sabem que Jesucrist fa camí amb nosaltres, ens ajuda a lluitar contra el mal, ens perdona els pecats, ens fa participar de la seva Resurrecció i, finalment, ens donarà la VIDA eterna.
 3. L'home de la paràbola evangèlica, s'ho venia tot per adquirir el camp on hi havia el tresor. Nosaltres també sabem que no ens serviria per res tenir totes les coses del món, que no tindrem res si no tinguéssim fe. En el centre de la nostra vida i al cim més alt del nostre amor, hi ha d'haver la fe i l'amor a Jesucrist. La FE és el nostre TRESOR.

El mossèn

DIUMENGE - 26

12.30 Beisbol.
15.00 Telenotícies.
15.30 El vent entre els salzes.
16.00 La gran vall:
"La recompensa".
16.45 El meravellós circ de la mar:
"Una mirada a la vida".
17.10 Artesania: "Fet a mida".
17.35 L'home i la ciutat:
"La ciutat" (II).
18.10 Musica vista.
19.10 La ruta de la seda.
20.00 Candel:
"Jo vull tornar a Màlaga".
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert:
"Hola i adéu".
22.30 Cita amb l'esports.
23.30 Fi d'emissió.

DILLUNS - 27

13.50 Matinal a TV3:
"Cita amb l'esport".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"El bàcul de Sant Patrici".
16.25 Pel·lícula:
"Terra de ningú".
18.05 Fi d'emissió.
19.25 Mister T.
20.00 Ravioli. 5.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 20.
21.30 Informatiu cinema.
22.00 Cinema 3:
"Vics d'estiu".
00.20 Telenotícies.
00.35 Bona nit.

DIMARTS - 28

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada -
"30 minuts".
"Informatiu Cinema".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Operació Santa Nit".
16.25 Pel·lícula:
"Els germans corsos".
18.00 Fi d'emissió.
19.25 Mister T.
20.00 Ravioli. 6.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 21.
21.30 Perry Mason:
"El cas del nuvi dubtós".
22.30 Galeria oberta:
"Piel de toro".
24.00 Telenotícies.
00.15 Bona nit.

DIMECRES - 29

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada:
"Trossos" i "Carme i David".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Negre sobre blanc".
16.25 Pel·lícula:
"L'aposta era el seu fill".
18.00 Fi d'emissió.
19.25 Mister T.
20.00 Ravioli. 7.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 22.
21.30 Simon i Simon:
"La gran il·lusió".

22.30 Angel Casas Show.
24.00 Telenotícies.
00.15 Arsenal.
00.45 Bona nit.

DIJOUS - 30

13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada - "Angel
Casas Show".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Societat limitada".
16.25 Pel·lícula:
"Dones a la platja".

18.05 Fi d'emissió.
19.25 Mister T.
20.00 Ravioli. 8.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 23.
21.30 Radio Cincinatti:
"Per amor o diners".
22.00 Guaita què fan ara...!
22.30 Temps d'estiu.
22.50 A tot esport.
00.05 Telenotícies.
00.20 Bona nit.

DIVENDRES - 31

13.50 TV3, segona vegada.
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Fragments".
16.25 Pel·lícula:
"De cuerpo presente".
18.00 Fi d'emissió.
19.25 Mister T.
20.00 Ravioli. 9.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 24.
21.30 Històries imprevistes:
"Venjança organitzada S.A.".
22.00 TV3, presenta:
"Entre la realitat i el somni".
23.00 Trossos.
23.30 Telenotícies.
23.45 Les golfes de TV3:
"Alicia a l'Espanya de les me-
ravelles".
01.15 Fi d'emissió.

DISSABTE - 1

14.40 Sardanes.
15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Els germans Hardy i la Nancy
Drew: "El misteri de l'express".
16.50 Olímpics en acció.
17.50 La nova ruta de l'Índia.
18.10 Retrat: "Alberto Moravia".
19.00 Fletxa negra - 14.
19.30 Botó fluix.
20.00 Joc de ciència.
20.30 Telenotícies.
21.00 Pel·lícula:
"Poli a l'aigua".
22.30 Jazz.
23.30 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 26

9.00 Informe setmanal. Repetició.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.05 Poble de Déu.
12.35 Vida salvatge:
"El mochuelo".

13.25 Curro Jiménez:
"El prisionero de Arcos".
14.30 Set dies.
15.00 Telediari - 1.
15.35 L'inspector Gadget.
16.00 Estrenes TV:
"Una excursión escolar".
17.30 Si ho sé no vinc.
18.30 Parada de postes:
"Sangre, sudor y fe".
19.30 El mateix dia a la mateixa hora.
20.00 Revista de viatges.
20.30 Telediari - 2.
21.05 En portada.
21.35 Gran reportage:
"Criadas y Señoras".
22.35 Diumenge cinema:
"Los europeos".
00.05 Comiat.

DILLUNS - 27

8.00 Bon dia.
9.00 Pel mati.
9.35 Els rics també ploren - 79.
11.35 Rituals - 46.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 De 0 a 8.000 metres.
14.00 L'informatiu.

15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Las malas compañías".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç Telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 A mitja tarda.
19.15 Mister Belvedere:
"El contrato".
19.40 De pel·lícula:
"Gran Vía esquina a Corrientes".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Un, dos, tres.
22.50 Documents TV.
23.30 Telediari - 3.
23.45 Comiat.

DIMARTS - 28

8.00 Bon dia.
9.00 Pel mati.
9.35 Els rics també ploren - 80.
11.35 Rituals - 47.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 La cuina de l'estiu.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Sabotaje en las carreteras".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Heidi:
"Uno más en la familia".

19.00 Els nostres arbres:
"El tejo".
19.30 Tots junts:
"El huevo de Dany".
20.00 L'hora del lector.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Quina nit la d'aquell any.
22.05 Sessió de nit:
"La egoista".
23.40 Curtmetratge.
00.00 Telediari - 3 i Telesport.
00.30 Testimoni.
00.35 Comiat.

DIMECRES - 29

8.00 Bon dia.
9.00 Pel mati.
9.35 Els rics també ploren - 81.
11.35 Rituals - 48.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Punt de fuga.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Miedo en el plato".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 La volta al món de Willy Fog:
"En el ferrocarril del Pacífico".
19.00 A tope.
20.00 Les noies d'or - 37.
20.30 Telediari - 2.
21.05 L'Eden.
22.05 Corrupció a Miami:
"El soborno".
23.05 Aquesta és la meua terra:
"Asturias".
00.00 Telediari 3 i Telesport.
00.30 Comiat.

DIJOUS - 30

8.00 Bon dia.
9.00 Pel mati.
9.35 Els rics també ploren - 82.
11.35 Rituals: Ep. 49.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Music mots.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Bactèria malèfica".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç informatiu.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Musiquíssims.
19.00 Pippi Calcesllargues:
"Pippi se va de compras".
19.30 Amb les mans a la massa.

20.00 Carol Burnett. 24.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Fortunata i Jacinta - III.
22.15 Cicle de pel·lícules olímpiques.
23.50 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3 i Telesport.
00.45 Comiat.

DIVENDRES - 31

8.00 Bon dia.
9.00 Pel mati.
9.35 Els rics també ploren - 83.
11.35 Rituals - 50.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.35 Tres per quatre.
13.30 Music mots.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.

15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"La noche del Vudu".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 L'aldea de l'arce:
"No se vaya maestra".
18.30 Món Disney.
19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby. 16.
20.30 Telediari-2.
21.05 Europa, Europa.
22.15 Divendres cinema:
"Escalofrio en la noche".
00.05 Telediari - 3 i Telesport.
00.35 Comiat.

DISSABTE - 1

9.00 Un, dos, tres (Repetició).
10.30 Don Quijote de la Mancha. 11.
11.00 La bola de cristall.
12.15 Gent jove.
13.45 Loteria nacional.
14.00 Objectiu - 92.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Daniel el trapella - 12.
16.00 Primera Sessió:
"Condorman".
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Hong Kong Phooey:
"Número 7403".
18.30 Professor Poopsnoble. 3.
19.00 Número 1.
19.30 L'equip "A":
"Una hora por Europa".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Informe setmanal.
22.15 Dissabte nit.
23.45 Misteri:
"La pista de tenis".
01.00 Filmoteca TV:
"La historia de Will Rogers".
02.45 Comiat.

DIUMENGE - 26

10.00 Santa Missa.
11.00 Tu pots.
11.15 La bona música.
12.00 Estudi Estadi.
17.00 Connexió amb Madrid.
17.00 Retransmissió esportiva:
Tennis - Copa Davis:
Paraguay/Espanya. Individuals,
des de Caracas.
00.30 Comiat.

DILLUNS - 27

19.00 Les aventures de Tom Sawyer.

20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Musical.
21.00 Geografia de Catalunya.
21.15 Connexió amb Madrid.
21.15 Cinema club:
Final cicle Orson Welles.
"Fraude".
22.50 Últimes preguntes.
23.20 Jazz entre amics.
00.20 Comiat.

DIMARTS - 28

17.30 Hípica.
19.00 Les aventures de Tom Sawyer.
19.30 Som-hi.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 25 aniversari d'Emili Vendrell.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El món és un escenari.
21.55 El temps és or.
22.55 La bona música.
23.50 Comiat.

DIMECRES - 29

18.00 Al ritme d'un temps.
18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
18.35 Les aventures de Tom Sawyer.
19.30 Som-hi!
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 A la tercera va la vençuda (5).
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El pols de Hollywood.
21.50 Tendido cero.
22.20 Fi de segle.
23.50 Comiat.

DIJOUS - 30

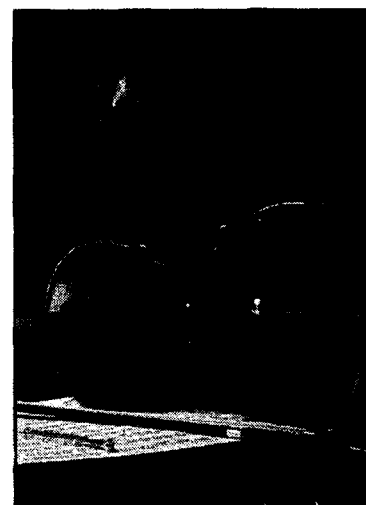
17.30 Natació.
19.00 Les aventures de Tom Sawyer.
19.30 Som-hi!
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 "20.30 a punt".
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 L'estació de Perpinyà.
22.00 Dijous cinema:
"Los secretos de la cosa nostra".
00.05 Metrópolis.
00.35 Comiat.

DIVENDRES - 31

17.30 Natació.
19.00 Les aventures de Tom Sawyer.
18.30 Som-hi!
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Panorama.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Els comptes clars.
21.30 L'art de viure.
22.00 Òpera: "Ernani".
00.20 Temps moderns.
01.20 Comiat.

DISSABTE - 1

10.00 Biniki i la dragona rosa.
10.45 Musical passarel·la.
11.15 Mirades: Magazine.
12.00 Reportages:
Indonèsia: Col·lecció de nines.
13.00 La vall de Shallowford (2).
14.00 L'informatiu cap de setmana.
15.00 Connexió amb el programa Es-
tadi 2.
21.00 L'informatiu cap de setmana.
21.30 Amor, salut i feina.
22.00 Connexió amb Madrid.
22.00 Nit de teatre:
"El chalet de Madame Renard".

23.25 Diàlegs amb la música.
23.55 Comiat.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre
amb jardí, alimentació ade-
quada, calefacció, ascensor,
sala repòs, control sanitari i
teràpia humana. Estades per
sempre, i per convalscent-
cies. Poques places. Tel. 427
44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la se-
va parella seriosament. Servei de
psicologia, ordinador y vídeo, di-
rigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4l.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert. entrevista.

VALENTINE
La pintura ideal

BARCELONA, MÉS QUE MAI.

Ajuntament de Barcelona